

Curierul adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

**1844
1994**

William Miller,
**predicatorul
revenirii**

„Aș vrea ca Dumnezeu să mă folosească“ (Interviu cu Robert S. Folkenberg, februarie 1994)

Conform teoriei manageriale, o biserică este o organizație. Orice organizație se compune din trei „piese“: structura (organigrama), procesul (activitatea) și personalul (competențe, aptitudini etc.). Pentru a avea succes, ceea ce conține foarte mult sunt procesul și personalul. Acestea două, prin modificări corespunzătoare, vor face ca scopul să fie atins cu maximum de eficiență. Încercarea de a schimba structura pentru atingerea obiectivelor este pentru organizație o mișcare aproape falimentară. Ceea ce frumos sublinia fr. Folkenberg: „...Mesajul și misiunea, nu structura, sunt cele care definesc biserica“, este foarte semnificativ din punct de vedere managerial.

Apelul pentru noi este să ne consacram deplin, să ne instrum cât mai bine în învățătura Biblică, în metodele de câștigare a sufletelor (personalul) și să ne concentrăm asupra vestirii Evangheliei (procesul). Acestea vor duce la atingerea obiectivelor: apărarea onoarei lui Dumnezeu în fața Universului și revenirea grabnică a lui Isus Hristos.

Închei considerațiile pe marginea articolului fr. Folkenberg, publicat în Curierul Adventist, februarie 1994, citându-l din nou: „O biserică ce există prin mesajul pe care-l transmite, prin misiunea sa urgentă, nu poate fi altfel decât o biserică mondială, unită“.

Adrian Dragomir, București

Având o viziune cuprinzătoare asupra lucrării mondiale, fratele Folkenberg pare să susțină o legătură strânsă între „calitatea“ celor care vin în biserică și „cantitatea“ lor. Aceasta înseamnă că acolo unde apar multe roade, ele sunt și frumoase. Dar ca să dea astfel de roade, un pom are nevoie

de un altoi nobil. De vreme ce „Grădinarul“ dorește să ofere fiecăruia dintre noi un astfel de „altoi“, întrebarea este dacă noi dorim într-adevăr să suportăm această operație. Deci, ca să-l parafrazez pe fratele Folkenberg, vom rodi dacă ne vom decide să-I permitem lui Dumnezeu să ne folosească.

Cristian Modan, student ITA

Timpul revenirii (februarie 1994)

Nevoia de „dată“ dinaintea stabilită, e ceva normal pentru omul ce-și desfășoară activitatea într-un secol supercentralizat ca acesta în care trăim. Când fiecare minut, fiecare clipă este bine programată pentru un anumit lucru, ni se pare normal ca „Timpul revenirii“ să fie de asemenea bine definit.

Totuși nevoia de „dată“ este expresie a necredinței omenești. Credința trece dincolo de fixarea datelor, este izvorâtă din Dumnezeu și nu va cere niciodată un „timp hotărât“ pentru revenire. Astăzi nu se mai poate vorbi despre un „Timp al Revenirii“, acest timp e demult aici (Matei 24).

Ellen White spunea: „Dacă planurile lui Dumnezeu ar fi fost îndeplinite de către poporul Său transmitând lumii solia milei, atunci Domnul Hristos ar fi venit, iar sfinții ar fi primit cetatea lui Dumnezeu. (Testimoies, vol. 6, pag. 450).

Imperativul: „Fiți gata“ (Matei 24,44) trebuie corelat cu acceptarea: „Iată-mă, trimite-mă“ (Is.6,8) și autentificat cu I Cor.10,33. „Căutând nu folosul meu ci celor mai mulți - ca să fie mântuiți“

Săvel Lupu, student ITA

Pagina tineretului - lipsă

Cred că lipsește „Curierului Adventist“, pagina sau rubrica pentru tineret.

Ilie Panaite, student ITA

Tinerii s-au strâns în jurul „Curierului Adventist“ și i-au zis: „Haide!

dă-ne o pagină care să ne reprezinte; căci revista aceea a noastră nu știm ÎNCOTRO s-a dus.

Nu vom aduce cercei, ci aurul gândurilor noastre tinerești care se vor comunica!“

Viorel Adrian Tucmeanu, student ITA

Declarație de poziție (februarie 1994)

„Mă numesc Ioana Iosub, am 10 luni și sunt ovo-lacto vegetariană. Medicul de cartier, bunicii și alți sfătuitori, vor să-i convingă pe părinții mei, că un copil nu se poate dezvolta fără carne. Curierul Adventist le-a venit în ajutor publicând Declarația de poziție a Conferinței Generale cu privire la alimentația copiilor necarnivori. Cred că acel articol a fost doar... aperitivul. Aș servi cu plăcere și câteva rețete vegetariene.“

Iosub Robert

Este timpul când copiii lui Dumnezeu trebuie să dea o mărturie puternică prin sănătate, de care oamenii au atâta nevoie acum mai mult ca oricând. Acest stil de viață aduce o calitate deosebită capacității intelectuale, fizice și mai ales spirituale prin o claritate mai bună în discernerea valorilor. Este propria mea experiență.

Păun Ștefan, Fetești

Atât cunoștințele, cât și practica demonstrează o slabă experimentare a unui stil de viață sănătos în rândurile majorității adventiștilor. Unele practici au fost greșit prezentate în trecut, mai mult prohibitiv, în timp ce oamenii au nevoie de prezentarea beneficiilor, a avantajelor adoptării unui mod adventist de viață. Ori argumentele aduse de statistici și ultimele descoperiri medicale ajută unei schimbări. Le vor fi de un real folos și membrilor în a-și susține poziția în discuțiile cu cei neadventiști.

Matei Gabriel Kodor, student ITA

DEPARTAMENTE

- 2 Scrisori
4 Editorial
6 Scrisoare deschisă
către biserică
11 Știri, informații,
anunțuri
12 Isus în imagini
19 Dialog
22 Sănătatea ca mi-
siune

ARTICOLE

- 5 SERIAL
Anul 1844
Dumitru Popa
7 Lucrarea Domnului Hristos
între rod total și eșec sigur
Gabriel Golea
10 INTERVIU
Ce se întâmplă cu scrierile
Spiritalului Profetic?
Nelu Dumitrescu
14 E.G. White - principii de in-
terpretare
Robert Olson
17 Tineretul adventist în socie-
tatea secularizată
*Comisia pentru tineret
a Conferinței Generale*
20 DOCUMENT
Reducerea riscului de cancer
Comisia pentru nutriție

În numărul viitor

Intellect și spiritualitate

Sorin Săndulache

Vizită în orașul-fantomă

Huambo, Angola

Edwin Ludecher

1844 1994

5 William Miller,
predicatorul revenirii

17 Statutul tinere-
tului în biserica
adventistă

20 Reducerea prin dietă
a riscului de cancer

„Dumnezeu va da tot mai mul-
tă lumină, iar vechile adevăruri
vor fi redescoperite și așe-
zate în rama prețioasă a ade-
vărului. Ca ambasadori ai lui
Hristos, noi trebuie să cer-
cetăm Scripturile și să cău-
tăm adevărurile care au fost
ascunse sub gunoii erori-
lor, iar fiecare rază de lumi-
nă primită trebuie să fie co-
municată altora. Un interes va
predomina, un subiect va în-
ghîți pe toate celelalte: Domnul
Hristos, Neprihănirea noastră.”

*(Ellen White, Review and Herald,
23 decembrie 1890)*

**Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de
Ziua a Șaptea din România.**

*Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii*

Redactor Adrian Bocăneanu
Consultanți Nelu Dumitrescu,
Viorel Dima, Petre Danci,
Adam Engelhardt, Teodor
Huțanu, Emilian Niculescu,
Virgil Peicu, Iosif Suciu

Colaboratori speciali Ioan
Buciuman, Lucian Cristescu,
dr. Constantin Dinu, Lazăr

Forray, Aron Moldovan, Adal-
bert Orban

Adresa redacției:

Curierul Adventist, str.Labirint
116, 74124 București, Oficiul
poștal 20, tel. 323 48 95, fax
323 00 40.

Către cititori: Dorim să
creăm un spațiu de dialog în
care să puteți comunica sug-
gestii, reacții la articolele pu-
blicate, preferințe pentru anu-
mite subiecte sau abordarea
unor probleme pe care le

socotiți importante. Ne cerem
scuze dacă, din motive de
spațiu, vom reformula unele
scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu
plăcere manuscrise nesolici-
tate. Sunt binevenite infor-
mații și inițiative din viața
comunităților. Aprecieri arti-
cole care tratează aspecte
legate de experiența perso-
nală, puncte de vedere asu-
pra problemelor majore care
ne confruntă, articole pentru
copii. Vă rugăm să păstrați o
copie, deoarece exemplarul

trimis va fi reținut la redacție
pentru o posibilă publicare.
Articolele se vor scrie la două
rânduri și nu vor depăși trei
coli format A4. Ele vor fi
însoțite de numele autorului,
adresa și telefonul. Nu pu-
blicăm articole nesemnate.

Imprimată la Tipografia
Cuvântul Evangheliei.
Adresa: str. Labirint 116,
tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXI nr.4

Misiunea distinctivă a mișcării advente - 2

Rezumatul primei părți. *Esența adventismului constă în convingerea împărtășită cu toți prietenii creștini, și anume că mântuirea este prin credința în Domnul Hristos, prin care putem avea o relație corectă cu Dumnezeu. Scopul doctrinelor specifice - Sabatul, Sanctuarul ceresc, natura omului și a doua venire - este să exprime și să dezvolte într-o măsură inegalabilă această relație. De aceea este un mare privilegiu să fii adventist de ziua a șaptea.*

Cum putem menține viu spiritul misiunii distinctive?

Uneori, în mijlocul nostru, se exprimă îngrijorarea cu privire la viitorul mișcării noastre. Într-adevăr, am ajuns într-un punct critic al existenței noastre. Fiecare mare mișcare religioasă a început cu zelul caracteristic pionierilor. Dar, pe măsură ce timpul trece, convingerea inițială a misiunii scade, iar generațiile de mai târziu ajung să se întrebe care este rostul unei existențe separate. Pe lângă aceasta, biserica adventistă a dobândit o anumită poziție respectată în lume. În sfârșit, unii ne acceptă ca frați creștini. Lumea religioasă este pătrunsă de spiritul și de frazeologia ecumenismului. Cum justificăm astăzi existența noastră distinctă? Cum menținem viu spiritul unei misiuni unice?

Pentru ca biserica adventistă să supraviețuiască nivelului de maturitate pe care l-a atins, există un singur lucru care ne poate ține uniți și pe direcția corectă, și anume unitatea credinței și cunoașterea comună a Fiului lui Dumnezeu. Întotdeauna biserica ajunge la punctul în care este ispitită să încerce să-și păstreze unitatea, ca și cum ar putea fi legată cu frânghii - înmulțind regulamentele și instrucțiunile. Mulți au încercat să o facă. Dar chiar recurgerea la această metodă este o declarație de slăbiciune.

Tăria adventismului constă în nivelul și calitatea credinței creștine. Aceasta înseamnă să știm în ce credem, de ce credem, și să manifestăm roadele convingătoare ale credinței noastre. Înseamnă să putem spune, o dată cu Pavel: Chiar dacă un înger din cer v-ar învăța o altă Evanghelie, nu are dreptate (vezi Gal. 1,8).

Ni se pare cam exagerat? Să nu uităm că a fost un înger cel care a început prima dată să-L vorbească de rău pe Dumnezeu. Într-o zi acel înger își va face iarăși apariția, ca un înger de lumină, chiar cu pretenția că este Hristos. Va trebui să fim pregătiți să-i spunem în față: Nu ai dreptate. Nu spui adevărul.

Dar nu putem avea o asemenea încredere dacă mai întâi nu studiem adevărul pentru noi înșine. Și trebuie să recunoaștem că mulți din poporul nostru, chiar dintre cei chemați să fie învățători, nu au făcut-o încă. Noi putem repeta unele dintre lucrurile pe care le-am învățat. Ne putem aminti texte importante pe care ne-am străduit să le memorizăm. Dar, chiar după multă învățătură, este greu să dăm socoteală de nădejdea care este în noi. Nu mulți pot să dea o mărturie convingătoare despre adevăr, așa cum este în Isus.

Apostolul Pavel dobândise acea credință atotbiruitoare din studiul Scripturilor. Studiul riguros și abundent al Bibliei a dat pionierilor noștri acea credință pe care o admirăm atât de mult. Numai o reînviere a interesului pentru citirea și interpretarea Bibliei ne va putea ține uniți în experiențele viitoare.

Pentru aceasta este nevoie de o reînnoire a predicării biblice în fiecare Sabat, predici în care ascultătorii nu sunt informați ce să creadă, ci ajutați cum să studieze Biblia pentru ei înșiși, pentru a-și clădi o credință personală autentică.

De asemenea, mai multă importanță trebuie acordată Școlii de Sabat, al cărei prim obiectiv este să conducă la studiul Bibliei.

Dar mai presus de toate este nevoie de studiul personal al Scripturilor. La 150 de ani de la naștere, biserica este extraordinar de frumoasă construită și organizată. Este mereu de lucru ca să o menținem în funcție. Dar dacă nu vom crește la fel în credință și în cunoașterea Fiului lui Dumnezeu, totul este în zadar.

Iată avertismente grave din Spiritul Profetic: „Pe măsură ce viața spirituală slăbește, există tendința de a înceta înaintarea în cunoașterea adevărului. Oamenii se mulțumesc cu lumina pe care au primit-o deja din Cuvântul lui Dumnezeu și nu văd cu ochi buni cercetarea pe mai departe a Scripturilor. Ei devin conservatori și caută să evite discuțiile.

Atunci când cercetarea Scripturilor nu mai ridică întrebări noi, când nu mai apar deosebiri de păreri care să determine pe oameni să studieze Biblia pentru ei înșiși, pentru a se convinge că au adevărul, vor fi mulți care, ca și în vechime, se vor lua după tradiții și se vor închina la ceea ce nu cunosc.” (Counsels to Writers, pag.39).

„Toți cei cărora Dumnezeu le-a încredințat puterea de a gândi trebuie să devină creștini bine informați. Nimănu-i se cere să creadă fără dovezi, de aceea Domnul Isus a poruncit tuturor să studieze Scripturile. Fie ca toți căutătorii sinceri și cei care doresc să cunoască adevărul pentru ei înșiși să își folosească puterile minții pentru a descoperi adevărul așa cum este în Isus... Domnul cere în mod hotărât fiecărui creștin să aibă o înțelegere inteligentă a Scripturilor.” (Review and Herald, 8 mar. 1887)

În numărul viitor: *Ultima misiune - adevărul despre Dumnezeu.*

ab

1844 1994 William Miller, predicatorul revenirii

„Există primejdia“, spunea regretatul LeRoy Edwin Froom, „ca sub presiunea evenimentelor contemporane, să pierdem din vedere solia imperativă a anilor de la început, fără să învățăm din lecțiile trecutului nostru istoric“.

Doctrina despre a doua venire a Domnului Hristos a constituit, dintotdeauna, flacăra speranței care a ars cu putere în cei credincioși. Ea a fost propovăduită de apostoli și a fost nutrită cu sfințenie de cei care erau aruncați la fiarele sălbatice în arenele romane.

Reformațiunea secolului al șaisprezecelea a pus accentul pe profețiile biblice referitoare la revenirea Domnului Hristos. Luther, Zwingli, Tyndale, Knox și alții au cercetat și expus aceste profeții.

Pretutindeni, în Europa și America, protestanți și catolici erau preocupați cu studierea profețiilor referitoare la revenirea Domnului. Nume ca Roger Williams, J. Spalding, Manuel de Lacunza (preot catolic), Joseph Wolf și Edward Irving, erau cunoscute pentru preocuparea și studiile lor cu privire la acest eveniment.

Dar Dumnezeu a chemat un simplu fermier ca să fie instrumentul folosit de El pentru a arunca în brazda lumii sămânța ce avea să răsară, să crească și să vestească solia ceasului judecării și a credinței lui Isus.

William Miller s-a născut la 15 februarie 1782, la Pittsfield. Tatăl său a fost căpitan în armata colonială, iar mama sa, Paulina Phelps, era fiica unui pastor baptist. Astfel că micul William se va bucura de o bună educație religioasă în familie.

Din copilărie, William a dat pe față o pasiune pentru lectură și o mare sete după cunoștințe, sete ce devenea tot mai puternică pe măsură ce creștea. În felul acesta Miller și-a făcut o mare parte a educației

Dumitru Popa

sale citind, în timpul nopții, întins pe jos, la lumina focului din șemineu.

La 15 ani, Miller ținea un jurnal intim în care, la data de 10 iulie 1797, se poate citi: „Am fost educat din copilărie și învățat să mă rog lui Dumnezeu“.

La vârsta de 21 ani, William s-a căsătorit cu Lucy Smith, în familia lor urmând să se nască zece copii - șapte fii și trei fiice.

La Poultney, unde își stabilește căminul, Miller este pe rând șerif, polițist și judecător de pace. În 1810, Miller ia o hotărâre care-i va surprinde pe toți. Intră în cadrele active ale armatei. Dezamăgit de cele ce vedea în mijlocul societății în care trăia, a sperat că, slujind patria, va găsi ceea ce i-a lipsit până acum - o împlinire a idealurilor tinereții sale.

În armată, avansează până la gradul de căpitan și ia parte la lupta de la Plattsburgh, din 11 septembrie 1812. Experiența sa din armată și ororile războiului au zdruncinat din temelii concepțiile lui deiste, la care ajunsese înainte de a intra în armată. După doi ani trăiți în cadrele active ale armatei, Miller revine la viața civilă, la fel de dezamăgit ca și atunci când a intrat în armată. Din Poultney se mută la Low Hampton, unde frecventează mica comunitate baptistă din localitate, mai mult pentru a face pe plac evlavioasei sale mame.

În septembrie 1816, în lipsa pastorului și la insistența mamei sale, Miller citește predica pregătită pentru ocazia aceea, având ca titlu: „Importanța îndatoririlor părintești“. Cu acea ocazie Duhul lui Dumnezeu l-a impresionat atât de puternic, încât n-a mai putut continua și s-a așezat pe scaun. Acest eveniment a marcat convertirea

lui și începutul unei perioade de 15 ani de studiere profundă, text cu text, a Bibliei și în mod deosebit a profețiilor cu privire la revenirea Domnului Hristos. La sfârșitul acestor studii, Miller ajunge la convingerea că revenirea Domnului este aproape, datele profetice indicând anul 1843.

Deși n-a fost educat pentru a deveni pastor, avea totuși calități deosebite pentru această neașteptată lucrare. Deși era autodidact, avea o cultură solidă. Citise foarte mult, în mod deosebit istorie, și avea înclinații literare și oratorice. Avea o puternică sete pentru studiu și cercetare. Era sincer și zelos, fiind foarte respectat pentru calitățile și caracterul său.

Ajunghând la această înțelegere în urma studiului făcut, continuând să se roage și să studieze, un glas îi spunea cu insistență: „Mergi și spune lumii acest adevăr, căci de nu, sângele ei va fi pe mâinile tale“.

Acest îndemn devenea din ce în ce mai insistent, mai puternic și îl apăsa ca o povară. Dar, sub un pretext sau altul, amâna răspunsul la imboldul lăuntric de a face public rezultatele cercetărilor sale în legătură cu apropiata revenire a Domnului Hristos. În cele din urmă, a făgăduit lui Dumnezeu că dacă cineva îl va invita să vorbească, atunci el... va vorbi.

Și invitația a venit. Ce nu știa Miller era faptul că, mai înainte ca el să făgăduiască lui Dumnezeu că va răspunde invitației dacă va fi invitat să vorbească, Dumnezeu puse deja în mișcare mijloacele providenței Sale. Astfel că numai după treizeci de minute, tânărul său nepot, ce locuia la Dresden, New York, a venit cu invitația din partea tatălui său, de a veni la ei spre a le vorbi despre a doua venire a Domnului.

(continuare în pag. 9)

„Prindeți-ne vulpile, vulpile cele mici care strică viile; căci viile noastre

sunt în floare“ Cânt. cânt. 2, 15.

Cine a avut vreodată ocazia să intre primăvara într-o vie în floare, poate înțelege expresia în toată întinderea ei.

„Via Domnului oștirilor este casa lui Israel“, dar și biserica Sa. Pluralul poate fi aplicat membrilor comunității care alcătuiesc laolaltă „Via Domnului“.

Pe măsură ce ne apropiem de rodul final al Viei Domnului, se înmulțesc și „dăunătorii“ care, în simbolul vulpilor mici, redau exact primejdiile subtile la care ar putea sucumba o comunitate.

Biserica din țara noastră are peste o mie de comunități care, în marea lor majoritate, crește, se dezvoltă, înfloresc. Numărul membrilor crește cu fiecare zi cu zecile. Suntem ispițiți să considerăm evoluția aceasta ca fiind mulțumitoare și plină de speranță.

Dar ce se întâmplă cu „vulpile“? Au reușit să intre în comunitățile noastre? Da, au reușit! Și ele strică zi de zi ceea ce Dumnezeu face să crească și să înflorească.

„Voi sunteți frați“, a zis Domnul. Suntem noi cu adevărat frați?

Legătura frățească a fost caracteristica principală a bisericii lui Hristos dintotdeauna. Căldura relațiilor frățești a fost subiectul multor scriitori sacri, care au elogiat dragostea în superlative.

Pierderea ei a fost motiv de îngrijorare a martorului credincios. Trebuie să recunoaștem că, în unele din comunitățile noastre, dragostea frățească este pe cale de slăbire. Tensi-

„Via Domnului oștirilor“

uni, nemulțumiri și înstrăinare se dau pe față, iar spiritualitatea lasă de dorit. Serva Domnului vorbește despre „limbi nestăpânite printre membrii bisericii“, despre „limbi mincinoase“ care se hrănesc cu greșelile altora, despre „limbi șoptitoare“. Satana se bucură de aceste elemente care se manifestă în mijlocul celor numiți popor al Domnului. Criticarea și condamnarea altora constituie ocupația unora care ar trebui să iubească. Este onorabil, sau cinstit să prinzi de pe buzele altora, sub pretenția prieteniei, secrete pe care apoi să le răspândești spre jignirea celui pe care nu-l iubești?

Satana se bucură atunci când poate defăima sau răni pe urmașul lui Hristos. El este „pârâșul fraților“. Să-l ajute oare creștinii în lucrarea lui? O vulpe mică în aparență, dar care periclitează via Domnului.

„Dacă creștinii și-ar folosi puterea de cercetare, ca să vadă relele care ar trebui corectate la ei înșiși, ar fi o stare mai sănătoasă în comunitățile noastre“.

O dată cu venirea democrației, unii dintre noi au crezut că rânduilele bisericii nu mai sunt valabile. Că biserica urmase aceste rânduile datorită regimului trecut. Vreau să spun că biserica adventistă nu este o biserică democratică, în sensul obișnuit, ci are rânduile democratice. Biserica adventistă este o biserică reprezentativă, iar organizația ei s-a dovedit eficientă încă de la aplicarea ei.

O vulpe mică, ce caută să strice via, este concepția că noi trebuie să ne conducem după vo-

cea străzii. Ici și colo se aud glasuri care pun în discuție organizația, susți-

nând opinia personală și opinia publică. Biserica este o instituție divină și se conduce după rânduile dumnezeiești aplicate și verificate de vreme. Vom fi ce suntem, și mai mult vom fi, dacă rămânem pe temelia originală. „Căci nimeni nu poate pune o altă temelie“.

Oriunde biserica adventistă predică Evanghelia cea veșnică, ea aduce o veste bună cu privire la „poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus“.

Ca semn distinctiv, Sabatul zilei a șaptea este prezentat ca semn al ascultării și al dragostei față de Isus.

Practici ciudate și atitudini de ușurătate apar în comunități. Sabatul ar trebui să fie „împărăteasa zilelor“, așa cum o denumesc scriitorii bisericești cu greutate, o zi închinată în întregime Domnului și spre binele omului. Ne trebuie o reînnoire a experienței mântuitoare la care Sabatul are o influență deosebită. Nu lăsați ca filosofi, practici, explicații și sugestii străine să strice bucuria și sfințenia Sabatului. Adventismul, la 150 de ani de la apariție, trebuie să-și păstreze identitatea proprie, iar generația actuală să se întoarcă la sursă.

Isus, prezent în viață, în experiență și în învățatură, rămâne model desăvârșit și pentru cei care, în anul 1994, s-au înscris în rândurile așteptătorilor Lui.

Nelu Dumitrescu
președintele Uniunii Bisericii
Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

Lucrarea Domnului Hristos între rod total și eșec sigur

În succesiunea mișcărilor din care este formată Evanghelia după Matei, capitolul 13 face parte din acea secțiune în care tema dominantă prezentată este separarea treptată dintre ucenici și ceilalți oameni. Astfel constituită, criza își va găsi ceva mai departe în evanghelie expresia decisivă prin trimiterea lui Isus la moarte.

Capitolul 13 al evangheliei se situează în acest cadru de tensiune și de separare. Ciclul de parabole ale Împărăției Cerurilor trebuie citit în lumina refuzului exprimat de Israelul de odinioară. Acest refuz consta în a spune *nu* intrării păgânilor în universul lui Dumnezeu. Mai târziu, intrarea acestora va declanșa la iudei o invidie fără margini, greșit motivată.

Matei 13 grupează șapte asemenea parabole ale Domnului Isus. Pentru prezentul studiu, reflecția noastră se oprește doar asupra primeia dintre ele (v.3-9).

Câteva considerații generale se impun înainte de a studia parabola semănătorului. O înțelegere alegorică a parabolilor determină pe cel ce le interpretează să caute un sens fiecăruia dintre elementele parabolilor respective. Fiecare detaliu prezent în parabolă ar corespunde în această optică unei realități specifice, bogate pe plan spiritual. Bineînțeles, în centrul preocupării nu este însă numai textul biblic, ci, mai degrabă, persoana și simțămintele cercetătorului.

O preocupare relativ recentă în cadrul studiului parabolilor ne atrage însă atenția că, de fapt,

Gabriel Golea

parabolele în general, și cu atât mai mult parabolele Domnului Isus, au o singură idee călăuzitoare, un punct culminant, ce ar trebui să preocupe pe cititor, restul amănunțelor neavând decât un caracter descriptiv.

În ceea ce privește parabola semănătorului, înțelegerea cunoscută a acesteia merge în direcția pe care o sugerează însăși interpretarea dată în continuarea parabolii (vs.19-23): accentul este pus asupra varietății terenurilor în care cade sămânța. Această varietate atrage atenția asupra diferitelor tipuri de credincioși, asupra sensibilităților diferite cu care este confruntată semănarea Cuvântului.

O analiză mai atentă a relatării propriu-zise a parabolii ne pune însă în față o realitate cu totul deosebită. Această linie de gândire va predomina în rândurile următoare.

În lucrarea Sa pe pământ, Domnul nu a întâlnit întotdeauna o primire favorabilă. Opoziția, lipsa de înțelegere, de simpatie se întâlneau aproape la orice pas. Succesul atât de mult dorit lăsa de multe ori loc eșecurilor de neexplicat. Din această cauză, contemporanii sinceri ai lucrării Sale își puneau serioase întrebări. Cu siguranță că mulți dintre ei trebuie să se fi simțit dezamăgiți, văzând aceste eșecuri în lucrarea Domnului.

În acest cadru trebuie situată parabola semănătorului. Din cauza

situației create prin necredința lui Israel, Domnul vrea să răspundă și o face exprimându-și încrederea lăuntrică, acea încredere ce-L va purta spre biruința finală. În ciuda opoziției și a multiplelor eșecuri, Împărăția va veni. Pierderile actuale nu vor putea să împiedice abundența recoltei.

Tocmai această asigurare de neștrămutat voia parabola să o trezească ascultătorilor de atunci, din Palestina, de la început de eră creștină. Aceeași asigurare vrea să ne-o dea și nouă, celor născuți mai târziu în istorie, nouă care nădăjduim accesul la aceeași moștenire.

Altfel spus, prin această parabolă Domnul ne învață că, pentru a avea o bună recoltă, trebuie să începem să semănăm, chiar dacă lucrările în câmp implică uneori mari pierderi.

Relatarea parabolii

Câteva elemente existente în parabolă vor ghida studiul nostru:

I. Un contrast. Parabola pune în antiteză pământul cel bun cu primele trei terenuri. Această opoziție este, cu siguranță, mult mai importantă decât diferențele între fiecare din cele patru soluri.

Există, de asemenea, contrast între triplul randament al pământului cel bun și cele trei terenuri fără rod. Parabola nu opune doar solurile, ci pune față în față început și sfârșit, două realități opuse: unei pierderi totale îi corespunde la celălalt capăt o roadă deplină.

Ceea ce reținem în primul rând în parabolă este deci contrastul. Cele trei terenuri fără rod nu fac

decât să pună în evidență remarcabila recoltă a celui de-al patrulea.

2. O progresie. Dacă este adevărat că parabola sugerează un contrast, nu este mai puțin real că ea prezintă totodată și o progresie în ceea ce privește mișcarea ei internă. Această creștere pornește din punctul zero pentru a atinge cifra maximă; de la eșecul total — grăunțele căzute pe marginea drumului și mâncat imediat de păsările cerului — până la o productivitate de necrezut — grăunțele căzute în pământ bun și care aduce o sută pentru unul. Dincolo de pierderi, relatarea este dominată de o notă pozitivă, optimistă.

O precizare se impune: nu există nici o contradicție între contrastul celor două părți ale relatării și progresia ce se manifestă în aceasta. Acest contrast nu face decât să accentueze ideea de progres și să o pună în evidență.

Care ar fi atunci punctul de vârf, culmea parabolei semănătorului? Răspunsul trebuie căutat nu în ultimul verset al parabolei (v.8), ci mai degrabă în raportul care pune în opoziție rentabilitatea pământului bun cu lipsa totală sau parțială de rod a celorlalte terenuri. Prin această parabolă Domnul Își propune să ilustreze un alt raport din însuși Planul mântuirii. Cele două aspecte, cel simbolic și cel al realității, ar putea fi reprezentate printr-o ecuație de tipul $a/b = c/d$ în care termenii din partea dreaptă ai raportului sunt cunoscuți. Astfel, „c” evocă eșecurile succesive ale seminței în terenurile nepotrivite, iar „d” uimitoarea recoltă în pământ bun. Nu ne mai rămâne deci decât să identificăm primul raport, cel din partea stângă, și să stabilim cu ce corespund termenii acestuia pe plan religios.

Ideea parabolei

Ar trebui să începem prin a identifica finalul parabolei - recolta bogată - pentru a găsi apoi corespondențe ale eșecurilor prezentate la începutul parabolei.

1. Recolta abundentă. Reușita excepțională surprinde pe cititor prin cifrele sale. Realitatea geografică a Palestinei precum și istoria biblică puteau servi de repere ascultătorilor lui Isus (un singur exemplu: Gen.26,12). Însă recolta despre care este vorba în această parabolă este aparte, ea reprezintă o situație cu totul extraordinară: vremea eschatologică, eră ce va fi marcată prin recolte excepționale. În sprijinul configurării acestor vremi viitoare ar putea fi citate: făgăduințe ale Vechiului Testament (cele cuprinse în Levitic 26,5), cât și aspirații (enunțate în Amos 9,13 sau Psalm 72,16).

Această idee se înscrie în tema generală a predicării Domnului Isus, predicare în care parabolele nu sunt decât un mijloc de a lămuri următoarea solie: El proclama venirea Împărăției lui Dumnezeu.

2. Pierderile seminței. Prima parte a relatării parabolice este bine detaliată: trei categorii de terenuri primese sămânța și produse diferite categorii de eșec. Acestor trei categorii se vor opune, la sfârșitul parabolei, trei niveluri de rod ale seminței căzute în pământ bun.

Care este metoda pedagogică folosită de Domnul Hristos în construirea acestei parabole? Căror nevoi spirituale vrea El să răspundă?

Aici, Isus începe prin a identifica, prin a preciza condiția în care se găsește ascultătorii Săi: eșecul. Apoi, cu răbdare, El îi poartă în argumentarea Lui, înlesnindu-le o viziune a sfârșitului: minunata recoltă.

Isus răspunde deci neliniștilor ascultătorilor Săi. Acești ascultători își pun nenumărate întrebări asupra actualei stări a Împărăției și au nevoie să fie mângâiați, linișiți.

În comparație cu efortul depus, voi vedeți puțin interes pentru Evanghelie, zice Isus, și aceasta vă îngrijorează. Vă confrunțați cu pierderea, cu eșecul: în viața personală, în cea de grup, de co-

munitate. Aproape la orice pas vă izbiți de pierdere, de nereușită. Este numai potrivit, dar, să vă puneți întrebări. Știu, aceasta nu este un semn al necredinței voastre, ci o dovadă a preocupării pe care o aveți. Aș vrea să vă spun însă, continuă Isus încurajator, că această situație nu se va prelungi la infinit. Eșecurile, pierderile seminței, vor face loc unei recolte extraordinare.

Parabola ne face astfel să înțelegem că, în lucrările de la câmp, mult efort poate fi în zadar, multă trudă se poate pierde. Aceasta nu împiedică însă ca mai târziu să se obțină o recoltă bună. Tot la fel stau lucrurile în lucrarea Domnului Hristos. În ciuda pierderilor constante din timpul slujirii lui Isus, Împărăția inaugurată astfel va veni, se va instala.

Această Împărăție va fi însoțită de un mare seceriș. Ea va veni la fel cum recolta urmează semănatului, chiar dacă acesta este însoțit acum de nenumărate eșecuri. Trebuie ca mai întâi Isus și Împărăția Sa să piardă, să fie „încate” (asemeni seminței căzute între spini, v.7), să fie aproape distruse. Toate acestea trebuie să aibă loc înainte ca să aibă loc biruința finală de la sfârșitul veacurilor, recolta deplină. Orice agricultor palestinian știa acest adevăr. Iată deci vârful, punctul culminant al parabolei.

În sprijinul acestei perspective deschise de Isus, relatarea în care El prezintă propria-I dramă, o remarcă asupra persoanei semănătorului, ne confirmă identificarea: cine este el? Să fie vorba doar de un agricultor oarecare, sau de ceva mai mult, un personaj tipic? Parabola, prin compoziția și prin termenii ei, îl identifică cu Persoana istorică a Domnului Isus.

Acest adevăr din însăși viața Mântuitorului se aplică, înobilându-i, asupra ucenicilor Săi și asupra lucrătorilor în ogorul Evangheliei.

Este nevoie de pierdere, pare că spune Mântuitorul, pentru a avea cu adevărat recoltă. Înfrânge-

rea precedează, vine înaintea biruinței. Vouă, doritorilor de succese ieftine, ușoare, amatorilor de rezultate senzaționale într-un timp scurt și cu o investiție minimă, v-am dat parabola semănătorului, o palidă dramatizare a Planului mântuirii și a propriei dăruiri. Ea, parabola va sta înaintea ca o muștrare. Nu uitați că tot ce este durabil, sta-tornic se bazează pe legea sacrificiului; de altfel, temelia însăși a universului este pusă pe Jertfă.

Mă gândesc cu deosebită preocupare și adânc respect la colegii

mei, semănători pe ogoarele Evangheliei și care, în investiția lor fără seamăn se confruntă și cu pierderile, cu eșecul. Pentru acștia, nimic nu poate fi mai încurajator decât modelul de slujire și de sacrificiu al Domnului. El a acceptat eșecul, pierderea, pentru ca El și lucrarea Lui să câștige cu mult mai mult apoi.

...În preajmă-mi se sărbătorește Paștele. Ființe evlavioase și sincere se strecoară prin marea mulțime de închinători, în gloata mai mult sau mai puțin convinsă de

justețea propriei motivații lăuntrice și închinări exterioare. Privindu-i, mă întreb cu nevreddnicie, căci întrebarea mă tulbură mai întâi pe mine: Câți dintre cei care omagiază acum Jertfa, sunt dispuși să accepte gândul că, pentru a avea un rod deplin, este mai întâi nevoie să accepți eșecul, fie acesta chiar total?

Gabriel Golea predă discipline ale Noului Testament la Institutul Teologic Adventist.

William Miller

(urmare din pag. 5)

Într-o mică încăpere din casa lui Silas și Sylvia Guilford, Miller a vorbit și a cercetat împreună cu mica grupă ce venise să-l asculte, timp de o săptămână, despre profețiile referitoare la a doua venire a Domnului.

Ca vorbitor, Miller a fost bine primit și ascultat. Invitațiile veneau neîncetat, mulți pastori îl invitau la amvoanele bisericilor lor să rostească solia sa, solia revenirii pe curând a Domnului Hristos. Dar lucrarea lui se limita la mediul rural și a fost de un interes moderat, față de cel care avea să urmeze.

În jurul anului 1840, când lui Miller i s-au alăturat Joshua Himes, Josiah Litch și Charles Fitch, solia revenirii Domnului s-a impus atenției generale. Timp de cinci ani, aceasta a fost o solie puternică ce a răscolită America, de la Atlantic la Mississippi și până la coasta Pacificului, iar literatura care făcea cunoscut această solie a ajuns până la marginile pământului.

Dacă Miller alimenta mișcarea adventă-milerită cu „combustibil“, Himes oferea „scânțea“ de care avea nevoie această lucrare. Și marile orașe ale Americii au fost cuprinse de flăcările soliei revenirii pe curând a Domnului Hristos.

Între 11 și 23 martie 1840, Miller a ținut o serie de conferințe la

Portland. Printre cei care au luat parte la aceste conferințe, se afla și familia Harmon, care a luat imediat poziție, acceptând solia revenirii pe curând a lui Isus. Dintre toți membrii familiei Harmon, nimeni n-a ascultat mai atent și mai cu interes ca Ellen, fiica de 13 ani a familiei Harmon.

În 1843, în vârstă de 61 de ani, în interval de 47 de zile, Miller a ținut 82 de conferințe despre revenirea Domnului Hristos. Între anii 1832 și 1844, el a ținut 3200 de conferințe publice, vestind împlinirea profetică a timpului revenirii lui Isus Hristos.

Deși avea o „autorizație“ pentru a predica, Miller n-a fost niciodată întărit prin binecuvântare ca pastor, iar numele lui n-a figurat pe nici un ștat de salarii.

Puțini oameni au fost chemați să îndure așa de multe reproșuri și batjocuri, ca el. Și puțini au fost cei care le-au suportat așa cum le-a suportat el.

Deși, personal, n-a fost adeptul fixării unei date pentru momentul revenirii Domnului Hristos, Miller a cedat insistenței colaboratorilor lui, și vara anului 1844 a cunoscut apogeul lucrării milerite, vestind revenirea Domnului Hristos în ziua a zecea a lunii a șaptea, adică, la 22 octombrie 1844.

Când, pe data de 16 octombrie 1844 a apărut ultimul număr al revistei „Advent Herald“, pe prima

pagină se putea citi: „Acesta este ultimul număr ce mai apare înainte de ziua a zecea a lunii a șaptea... Am ajuns acasă!“

Marea și amara dezamăgire nu l-a descurajat pe Miller, el considerând-o ca o încercare a credinței lor. În decembrie 1844, într-o scrisoare adresată unui amic, el scria:

„M-am fixat asupra unei alte date și la aceasta doresc să rămân credincios până când Dumnezeu îmi va da o altă lumină și această dată este, astăzi, astăzi, ASTĂZI, până când El va veni“.

Începând din aprilie 1849, sănătatea lui Miller a început să lase de dorit. În vara și toamna aceleiași an, el a suferit mult. În dimineața zilei de 20 decembrie 1849, Miller închide ochii în speranța adventă, pentru a nu-i mai deschide decât în ziua cea mare a revenirii Domnului Hristos, când se va bucura de împlinirea speranței sale.

Când, cu ani în urmă, am avut privilegiul de a sta câteva minute în fața mormântului acestui credincios slujitor al lui Dumnezeu, mi-au venit în minte, ca îndemn și avertizare, cuvintele servei Domnului:

„Nu avem a ne teme de nimic pentru viitor, decât de faptul de a uita drumul pe care ne-a condus Dumnezeu până acum, cum și lecțiile Sale din trecutul istoriei noastre“ (Life Sketches, pag. 196), și am mulțumit Celui Atotputernic pentru acești titani ai credinței și slujirii.

Ce se întâmplă cu cărțile Spiritului Profetic?

La nivelul Uniunii există un departament cu menirea de a se îngriji de traducerea, tipărirea și difuzarea cărților scrise de sora Ellen White. Responsabilul acestui departament este fratele Nelu Dumitrescu care a avut amabilitatea de a răspunde la câteva întrebări privind situația tipăriturilor din seria Spiritului Profetic.

Î: Spuneți, vă rog, care este preocuparea departamentului Spiritului Profetic?

R: Așa cum se știe, biserica adventistă din România acordă o prețuire deosebită scrierilor Spiritului Profetic. Specificul bisericii noastre se datorează în mare măsură acestui fapt.

Departamentul Spiritului Profetic se îngrijește, așa cum ați subliniat, de traducerea și tipărirea lucrărilor servei Domnului, precum și de promovarea și valorificarea acestui tezaur.

Î: Ce cărți din Spiritul Profetic s-au tipărit până acum, din 1989, și în ce tiraj?

R: Încă înainte de anul 1989, s-au publicat unele lucrări de valoare, însă în tiraje mici. Ceea ce am făcut în primul rând a fost să retipărim aceste lucrări: „Tragedia Veacurilor“, „Hristos, Lumina lumii“, „Calea către Hristos“, „Parabolele Domnului“, „Mărturii pentru comunitate“ vol.9, „Educație“, „Divina Vindecare“, pentru ca toți membrii bisericii noastre să le poată avea.

După 1989, a apărut cartea „Profeți și Regi“, iar acum va ieși de sub tipar cartea „Istoria Faptelor Apostolilor“. În felul acesta se completează seria cărților de bază legate de istoria biblică.

Î: Din ce cauză nu s-a tipărit mai mult? Ați găsit traducători?

R: Una din cauze este lipsa traducătorilor buni care să facă lucrarea cât mai desăvârșită cu putință. Cei care ar fi putut face acest lucru au fost ocupați cu alte răspunderi însemnate. În prezent suntem în situația de a conta pe câțiva traducători care sper că vor oferi lucrări de calitate.

Î: Ce cărți din Spiritul Profetic vor apare?

R: Planul editorial în acest domeniu prevede retipărirea cărții „Patriarhi și Profeți“, traducerea și tipărirea celor două serii de culegeri din mărturii: „Tezaurul Mărturiilor“ și „Mărturii selectate“, retipărirea cărților: „Hristos, Lumina lumii“, „Tragedia Veacurilor“, „Parabolele Domnului Hristos“, „Calea către Hristos“ în vederea colportajului, o traducere corectă a lucrării „Căminul adventist“ și a ultimului îndemn destinat comunităților, „Sfaturi către Biserică“.

Î: Ce părere aveți despre inițiative personale?

R: Vreau să atrag atenția că lucrările Spiritului Profetic sunt un monopol al Bisericii prin testamentul soriei White, iar Biserica veghează ca traducerea și tipărirea acestor lucrări să se facă cu toată răspunderea și acuratețea. Suntem împotriva oricăror acțiuni particulare. Până acum lucrările realizate de către diferiți interesați s-au dovedit de o slabă calitate, traducere defectuoasă, formă literară sub orice critică. Apar apoi drepturile de traducător ocrotite prin lege. Încurajăm însă pe cei care doresc să sprijinească tipărirea de către biserică a acestor lucrări. Vom anunța prin intermediul revistei noastre, titlurile care vor fi plănuite și vom avea un număr de cont în bancă pentru cei care vor dori să participe la sponsorizarea unor lucrări de acest fel. Tot ce se va face în acest domeniu, este corect și cinstit să se facă sub supravegherea Bisericii și în armonie cu ea.

Î: Cu literatura în limba maghiară este o situație specială: până acum nu s-a tipărit nimic din Spiritul Profetic. Frații s-au aprovizionat din Ungaria. Există pentru viitor o perspectivă mai bună?

R: În adevăr, dacă pentru traducerea în limba română a acestor cărți s-a făcut destul de puțin, pentru limba maghiară nu s-a făcut nimic. A venit însă timpul să începem și aici să tipărim. O posibilitate este să obținem din partea Uniunii maghiare încuviințarea de a folosi traducerile deja existente acolo în limba maghiară. S-au luat măsuri în această privință.

Lazăr Forray,
directorul Departamentului de Publicații

Ultima oră. Cu puține ceasuri înaintea tipării revistei, s-a încheiat la Brașov ședința de bilanț a Comitetului Executiv al Uniunii. Rapoartele statistice prezentate cu ocazia aceasta indică un număr de 5225 de persoane intrate în biserică prin botez și mărturisire de credință în 1993. Este impresionant, totuși aceasta înseamnă o scădere de 230 față de 1991 și de 2130 față de 1992. La încheierea anului biserica număra 63.531 de credincioși.

Comunicăm pe scurt câteva hotărâri importante:

- A fost adoptat programul pentru organizarea activității de colportaj, care cuprinde pregătirea cărților necesare, selectarea primilor colportori și organizarea lucrării.

- S-a adoptat o procedură alternativă de alegeri în comunități; aceasta prevede desfășurarea alegerilor pe o perioadă mai lungă, de două sau trei Sabate. Această metodă se va aplica experimental într-un număr de comunități.

- Au fost confirmați doi directori de departamente la nivelul Uniunii: fr. Benjamin Roșca-Năstăsescu, pentru Educație și dr. Constantin Dinu, pentru Sănătate.

- În octombrie 1994 se va organiza o Conferință Spirituală cu privire la Sabat, având ca obiectiv o revitalizare a înțelegerii și trăirii Sabatului în contextul social și spiritual actual.

- În ianuarie 1995 se va desfășura o Conferință teologică cu o participare largă, cu subiectul „Închinarea”.

- Cu ocazia împlinirii a 150 de ani de la marele moment profetic 1844, se va organiza o reuniune spirituală specială, chiar în Sabatul din 22 octombrie 1994, precum și alte programe în interiorul și în afara bisericii.

- S-a hotărât ca în primăvara anului următor să aibă loc adunările generale electivale ale uniunii și conferințelor. Datele se vor stabili prin consultare cu Diviziunea Euro-Africa.

Tineri voluntari ridică o casă de rugăciune în timp record. La inițiativa pastorului american Kovacs Zoltan, se construiește o casă de

rugăciune, cu 250 locuri în localitatea Acățari, Mureș, ne comunică fr. Ernő Szasz, secretarul Conferinței Transilvania de Sud. La lucrările construc-

ției au participat alături de localnici (adventiști și neadventiști) frați din comunitățile apropiate precum un grup de 46 americani, studenți (băieți și fete), împreună cu profesori și medici, care au lucrat efectiv 10 zile de dimineața până seara: demolând clădirea veche, turnând beton, construind zidul. Lucrările au fost conduse de 8 constructori americani, care făceau parte din echipă.

Zidurile ridicate sunt considerate de locuitori ca fiind monumentul iubirii frățești, închinat lui Dumnezeu.

Convorbiri. Pe data de 12 aprilie a avut loc la Făgăraș o întâlnire între reprezentanții Bisericii Adventiste și ai Mișcării de reformă. Din partea Bisericii Adventiste a participat fr. Dumitrescu Nelu și fr. Forray Lazăr, iar din partea Mișcării de reformă fr. Tomoiogă Ioan, președintele Uniunii și fr. Crecea Traian, vicepreședintele Uniunii. Scopul întâlnirii a fost reglementarea activității de tipărire a cărților Spiritului profetic și analiza posibilității de a elimina spiritul de critică necreștinească și duhul învrăjbirii care au marcat în trecut relațiile.

Dialogul a fost caracterizat de sinceritate,

bunavoință și respect creștinesc. Reprezentanții noștri au adresat o invitație fraților Tomoiogă și Crecea de a vizita sediul Uniunii noastre și de a participa la manifestările deosebite ale bisericii.

Vești din Cernăuți.

„În cadrul acțiunii desfășurate de Comitetul Uniunii pentru ajutarea frățietății de limbă română din afara granițelor, în Sabatul din 16 aprilie am călătorit însoțit de o formație corală din comunitatea Darabani, am vizitat comunități din regiunea Cernăuți din Ucraina”, ne comunică fr. Nelu Dumitrescu.

„Este prima vizită oficială, după transformările care au avut loc în estul Europei. Am vizitat comunitatea din Cernăuți cu peste 600 de membri, din Jucica, cu peste 300 membri, Roja cu 100 membri și Boian cu 100 membri.

Împreună cu Comitetul Conferinței am stabilit o serie de lucrări și activități pentru membrii de limbă română din acele locuri.

Uniunea română este gata să ajute cu literatură, cu evangheliști, cu invitarea unora dintre responsabilii comunităților să participe la manifestări ale Bisericii, și cu primirea de studenți la Institutul Teologic”.

Isus este jertfa noastră de ispășire. Noi nu putem aduce ispășire pentru noi înșine, dar prin credință putem primi ispășirea care a fost făcută. „Hristos, de asemenea, a suferit o dată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3,18). „Nu cu lucruri pieritoare... ați fost răscumparați... ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană” (1 Petru 1,18.19). Numai prin jertfa Sa nemărginită, prin suferința Sa de nedescris, a putut Răscumparatorul să aducă răscumpararea la îndemâna noastră. El a trăit în această lume necunoscut și lipsit de faimă pentru ca, prin coborârea și umilirea Sa minunată, să poată înălța pe om să primească onoruri veșnice și bucurii nepieritoare în curțile cerului. De-a lungul celor treizeci de ani ai vieții Sale pământești, inima I-a fost slăbiată de o tulburare de necuprins. Drumul de la staul la Calvar a fost umbrat de măhnire și durere. El a fost un om al durerii și obișnuit cu suferința, suportând un zbcium sufletesc cu neputință de descris de limbajul omenesc. El putea să spună cu adevărat: „Priviți și vedeți dacă este vreoa durere ca durerea mea” (Plângeri 1,12). Urând păcatul cu o ură desăvârșită, El a adunat totuși în sufletul Său păcatele lumii întregi. Fără vină, El a suportat pedeapsa celor vinovați. Nevinovat, El S-a oferit ca înlocuitor pentru călcătorii legii. Vinovăția fiecărui păcat apăsa greu asupra ființei divine a Răscumparatorului lumii. Gândurile rele, cuvintele rele, faptele rele ale fiecărui urmaș al lui Adam, chemau condamnarea asupra Lui, căci El devenise Înlocuitorul omului. Deși vina păcatului nu era a Lui, inima Sa era rănită și slăbiată de fărâdelegile oamenilor, iar Cel care nu cunoscuse păcatul a devenit păcat pentru noi, pentru ca noi să putem fi făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în El.

Selected Messages, cartea 1, pag.321.322.

ISUS în imagini

Avem o singură fotografie perfectă a lui Dumnezeu, și anume Isus Hristos.

SDA Bible Commentary, vol.7, p.906.

Ați privit în ultimul timp mai atent la Isus? Rezervați-vă câteva minute și studiați aceste imagini ale lui Isus. El este singurul nostru model; și, ca să ajungem ca El, trebuie să avem o înțelegere clară a chipului Său.

Privind la Isus, dobândim o cunoaștere mai clară și mai luminoasă a lui Dumnezeu, și privind suntem schimbați.

Bunătatea, iubirea pentru semenii devin instinctul nostru natural. Ne formăm un caracter care este o reflectare a caracterului divin. Crescând în asemănarea cu El, capacitatea noastră de a cunoaște pe Dumnezeu sporește. Intrăm tot mai mult în părtășie cu lumea cerească, iar puterea de a primi bogățiile cunoștinței și înțelepciunea veșniciei crește mereu.

Parabolele Domnului Hristos, pag.355.

ISUS în imagini

Voi, cei care vă obosiți atâta cu împodobirea persoanei voastre, vă rog să aveți mereu în minte că Isus era adesea istovit de trudă neîntreruptă, de tăgăduire de sine și sacrificiu ca să binecuvânteze pe cei în suferință și nevoie. El petrecea nopți întregi în rugăciune pe munții singuratici, nu datorită slăbiciunilor Sale sau nevoilor proprii, ci pentru că El vedea, El simțea slăbiciunea firii noastre când trebuie să se împotrivescă tocmă acelor ispite ale vrăjmașului în care acum suntem înfrânți. El știa că veți fi nepăsători cu privire la primejdii și că nu veți simți nevoia voastră după rugăciune. Dar când Își înălța rugăciunile către Tatăl Său, cu strigăte mari și cu lacrimi, El o făcea în contul nostru. Pentru ca să ne scape tocmă de mândrie, de iubirea deșertăciunilor și a plăcerii în care noi ne complacem alungând iubirea față de Isus, au fost vărsate lacrimi și chipul Mântuitorului nostru a fost umbrat de mahnire și zbucium sufletească mai mult decât al oricărui dintre fiii oamenilor.

Testimonies, vol.3, pag.379.

prin înfiere, ca pe un copil al Său. Păcătosul primește iertarea păcatelor sale, pentru că acele păcate au fost purtate de Înlocuitorul și Garantul său. Domnul Se adresează astfel Tatălui Său ceresc: „Acesta este copilul Meu; Eu îl eliberez de condamnarea morții, oferindu-i polița asigurării Mele de viață - viața veșnică - pentru că Eu i-am luat locul și am suferit pentru păcatele sale. El este chiar fiul Meu prea iubit“.

Our High Calling, pag.51.

Toată iubirea părintească venită din generație în generație pe canalul inimilor omenești, toate izvoarele de afecțiune gingașă deschise în sufletul oamenilor, nu sunt decât pâraiașe care se varsă în oceanul nemărginit, atunci când sunt comparate cu iubirea infinită, ineputabilă a lui Dumnezeu. Limba nu o poate rosti, iar pana nu o poate descrie. Chiar atunci când medităm la ea în ficcare zi a vieții noastre, cercetăm Scripturile cu sârguință ca să o înțelegem, folosim orice putere și capacitate pe care Dumnezeu ne-a dat-o, în efortul de a înțelege iubirea și mila Tatălui ceresc, va rămâne un infinit încă neatins. Putem să studiem această iubire veacuri în șir, și totuși niciodată nu vom cuprinde pe deplin lungimea și lățimea, adâncimea și înălțimea iubirii din inima lui Dumnezeu când a dat pe Fiul Său să moară pentru lume. Nici chiar veșnicia nu va putea vreodată să o descopere pe deplin.

Testimonies, vol.5, pag.740.

Iertarea și îndreptățirea sunt unul și același lucru. Prin credință, credinciosul trece din poziția de rebel, de fiu al păcatului și al lui Satana, la poziția de supus loial al lui Isus Hristos, nu în virtutea unei bunătați pe care o are în sine, ci pentru că Domnul Hristos îl primește,

Ellen White

principii de interpretare

Robert Olson

De-a lungul istoriei sale, biserica a fost confruntată din când în când cu doctrine ciudate. Atunci când, în 1899, fratele Haskell s-a înapoiat în Statele Unite, după o absență de patru ani, el a scris Ellenei White, care se afla încă în Australia:

„Le-am vorbit de două ori profesorilor de la colegiul din Battle Creek. Prima dată, cu privire la interpretarea corectă a Scripturilor. Am făcut-o tocmai pentru a-i avertiza în privința unor puncte de vedere extremiste, pe care le susținuseră în trecut. A doua oară, subiectul ales a fost cu privire lauciderea insectelor. Și aceasta, pentru că fusesem întrebat dacă nu tot viața de la Dumnezeu este dată și insectelor, etc.

În prezent, ori de câte ori se avansează o idee excentrică, se pune alături și câte un fragment din scrierile dumneavoastră, pentru a o susține. Și aproape întotdeauna cu îmi amintesc citatul respectiv, când și în ce împrejurări a fost scris, așa că am posibilitatea să arăt contextul“.

Prezentând contextul în care Ellen White a făcut anumite declarații, fratele Haskell a reușit să demonstreze faptul că serva Domnului nu se opunea uciderii insectelor. Ea nu susținea panteismul și nici una dintre concepțiile ce derivau din el.

Pentru a interpreta corect scrierile inspirate, trebuie să ne raportăm întotdeauna la următoarele reguli:

1. Nu pierdeți din vedere contextul

Accasta este o regulă elementară a hermeneuticii, un principiu de bază în ceea ce privește interpretarea.

În 1896, Ellen White scria: „Nu este un lucru înțelept ca un om să fie ales în funcția de președinte al Conferinței Generale“ (*Testimonies to Ministers*, pag. 342). La vremea când a fost dat acest sfat, președintele Conferinței Generale era personal implicat în amănuntele activităților bisericii adventiste în Europa, Africa și Pacificul de Sud, precum și în America de Nord. Se aștepta prea mult de la un singur om.

Ori de câte ori se avansează o idee excentrică, se pune alături și câte un fragment din Ellen White, pentru a o sprijini.

Să mai fie oare valabil acest sfat și în 1994? Desigur că nu. O dată cu schimbările organizatorice care au avut loc în 1901 la Conferința Generală, președintele acesteia a

fost degajat de numeroase sarcini de ordin administrativ. Imediat după aceea dată, Ellen White a fost încântată că există „un om ales în funcția de președinte al Conferinței Generale“. În 1904, ea scria cu privire la președintele Conferinței Generale: „Știu că fratele Daniells este omul potrivit la locul potrivit“.

Tot așa, ceea ce Ellen White spunea la 15 iunie 1910 despre fratele Daniells nu mai era valabil doar opt săptămâni mai târziu. În luna iunie, ea scria: „Nici fratele Prescott, nici fratele Daniells nu sunt pregătiți pentru a conduce lucrarea la Conferința Generală...“ la 11 august îi scrie lui Daniells: „Acum aș dori să te încurajez cu aceste cuvinte: Mergi înainte, după cum ai început, folosindu-te de influența funcției pe care o ocupi, ca președinte al Conferinței Generale, în scopul avansării lucrării pe care suntem chemați să o facem...“

De ce această schimbare radicală de atitudine? Pentru că, după ce a primit scrisoarea soriei White din 15 iunie, fratele Daniells s-a hotărât să-i urmeze sfatul pe care aceasta i-l dăduse anterior. A mers la New York, a condus o campanie de evanghelizare și și-a recâștigat dragostea pentru suflete. În august era deja un om cu totul diferit de cel din iunie. Acest lucru a determinat-o pe Ellen White să-și modifice opinia despre el. „Ceea ce se poate spune despre un om în anumite împrejurări“, notase ea anterior, „nu rămâne valabil și în altele“. *Testimonies*, vol.5, pag.670.

2. Lăsați scrierile inspirate să se explice singure

Ellen White afirma că „înseși mărturiile vor fi cheia care va explica mesajele transmise, tot așa după cum Scriptura se explică prin ea însăși”. *Selected Messages*, cartea 1, pag.42.

În scrisoarea citată mai sus, S.N. Haskell declara mai departe: „Există o doctrină care a fost predicată de către unii, cunoscută sub numele de neprihănirea fizică. Potrivit acesteia, dacă viața noastră va fi în conformitate cu cerințele lui Dumnezeu, nu vom cunoaște moartea, iar la venirea Domnului vom deveni nemuritori.”

R.S.Donnell, președintele conferinței Indiana, era principalul susținător al învățăturilor privind „neprihănirea fizică” sau „trupul sfânt”. El scria: „Eu îi învăț pe oameni că aceia care își însușesc pe de-a-ntregul puterea Evangheliei lui Hristos nu vor muri”.

Și pe ce anume se clădea această convingere a lui Donnell? Tot Haskell afirma că doctrina „trupului sfânt”, conform căreia orice tendință spre păcat trebuia eradicată, avea la bază un fragment din scrierile soriei White. În 1877, ea scrisese: „Aceia care depun eforturi susținute pentru a învinge, în numele Celui care a biruit, oricare poftă nu vor muri în acea confruntare. Prin aceste eforturi de a-și stăpâni pofta, ei se pun într-o relație corectă cu viața, astfel încât se pot bucura de sănătate și de favoarea divină, având pe drept parte de nemurire”. *Redemption*, pag.81.

Interpretarea pe care fratele Donnell a dat-o acestui paragraf nu mai putea fi susținută și cu alte scrieri ale soriei White. Acest lucru ar fi trebuit să-i atragă atenția asupra faptului că răstălmăcea sensul adevărat al acestui pasaj. În 1901, la sesiunea Conferinței Generale, Ellen White avea să declare în mod direct că „învățăturile privind așa-numitul trup sfânt sunt o eroare” *Selected Messages*, cartea 2, pag.32.

Din păcate, Ellen White nu mai are posibilitatea să ne corecteze personal, atunci când îi interpretăm greșit scrierile. Cu atât mai mult ar trebui să fim atenți ca nu cumva să o facem să spună ceea ce de fapt nu a spus niciodată.

3. Nu trageți concluzii dintr-o singură declarație

De exemplu, este absolut necesar să citim cu atenție fiecare comentariu pe care sora White îl face cu privire la reforma în îmbrăcăminte, înainte de a hotări cum anume se aplică astăzi sfaturile sale.

În 1867, descriind amănunțit așa-numita „rochie a reformei”, ea recomanda ca partea de jos a rochiei să fie cam la 23 cm de sol. Aceasta era considerată o rochie scurtă, pentru că se purtau rochii lungi, care atingeau solul. Dar trei paragrafe mai jos, în același articol, ea sfătuia pe anumite surori să nu adopte deloc „rochia reformei”. Ea le recomanda:

„Unele surori ai căror soți se împotrivesc ca ele să poarte rochii scurte, mi-au cerut sfatul în această privință. Eu le-am povățuit să aștepte. Părerea mea este că această chestiune a îmbrăcămînții nu este atât de importantă ca Sabatul. În ceea ce privește Sabatul nu trebuie să existe nici un fel de șovăială. Însă împotrivirea pe care multe surori ar întâmpina-o adoptând rochia reformei, le-ar putea fi mult mai dăunătoare sănătății decât avantajul obținut de pe urma purtării unei îmbrăcămînți corecte”. *Testimonies*, vol.1, pag.522.

Treizeci de ani mai târziu, Ellen White le sfătuia pe surorile de credință să renunțe complet la rochia reformei. Ea declara: „Sarcina aceasta a susținerii rochiei reformei a fost îndepănată de pe umerii mei, pentru că ceea ce fusese dat ca o binecuvântare, s-a transformat într-un blestem”, adăugând în continuare că „în prezent, a fost adoptat un stil de îmbrăcăminte mult mai rezonabil”. *Selected Messages*, cartea 3, pag.253.

În cele din urmă, sora White le sfătuia pe femeile adventiste „să se îmbrace simplu, așa după cum și fac multe dintre ele, cu îmbrăcăminte confecționată din materiale de calitate, durabilă, decentă, potrivită vârstei, nelăsând ca această problemă a îmbrăcămînții să ocupe complet mintea lor”. *Ibid.*

4. Colaborați îndeaproape cu frații și surori cu experiență

„Nimeni să nu se bizuiască pe sine ca și cum Dumnezeu i-ar fi dat o lumină specială, mai pe sus de frații săi”, scria Ellen White. *Testimonies*, vol.5, pag.291.

Ea mărturisea că „singura modalitate de a fi în siguranță este să nu primim nici o doctrină nouă, nici o interpretare nouă a Scripturilor, fără a o prezenta mai întâi fraților cu experiență. Expuneți-le-o într-un spirit umil, dornici de a primi învățătură, cu rugăciune sinceră; iar dacă ei nu consideră că ar exista lumină în ceea ce le-ați prezentat, rămâneți la părerea lor; pentru că în mulțimea sfinților este biruință”. *Ibid.*, pag. 293.

Cu câțva timp în urmă, o soră din SUA m-a informat că, în urma studiului personal, a descoperit că Duhul Sfânt este de fapt îngerul Gabriel. Iar un pastor adventist dintr-o altă țară a ajuns la concluzia că Spiritul Sfânt a fost primit doar prin punerea mâinilor. Consultându-ne cu „frații care au experiență”, vom putea fi feriți de astfel de interpretări eronate.

Edwin Jones, cumnatul lui William White, a fost aspru admonestat de către Ellen White, pentru că susținea că doar el are dreptate, iar toți ceilalți frați de credință greșeau. Ea l-a sfătuit astfel: „Ție îți place să selectezi pasaje din *Mărturia* care vorbesc despre închiderea timpului de probă, despre cernerea care va avea loc în poporul lui Dumnezeu și spui că din rândul acestuia se va ridica o grupă mai curată, mai sfântă. Dar toate acestea nu fac altceva decât să-l încânte pe vrăjmaș. Nu trebuie să mergem pe o cale care să creeze

diferențe și să producă disensiuni fără să fie nevoie. Nu trebuie să lăsăm impresia că, dacă ideile noastre nu sunt urmate, de vină sunt pastorii, care au lipsuri în ceea ce privește puterea de înțelegere, credința, și că ei umblă în întuneric...

Tu ești din fire combativ și nu îți prea pasă dacă ești sau nu în armonie cu frații tăi. Ție îți place să intri în controverse, să te lupți pentru ideile tale; însă ar trebui să renunți la aceste lucruri, pentru că ele nu contribuie la dezvoltarea virtuților creștine. Lucrează cu toată puterea pentru a răspunde rugăciunii lui Hristos ca ucenicii Săi să fie una, după cum și El este una cu Tatăl." *Selected Messages*, cartea 1, pag.179-181.

5. Definiți termenii potrivit cu modul în care au fost folosiți de autor

Multe cuvinte au sensuri multiple, iar unele își schimbă sensul odată cu trecerea timpului. De exemplu, să citim una din mărturiile care condamnă folosirea medicamentelor: „După ce am văzut atât de mult rău provocat prin folosirea medicamentelor, eu nu pot să le folosesc și nici nu pot să dau o mărturie în favoarea lor. Trebuie să rămân credincioasă luminii pe care mi-a dat-o Domnul." (*Selected Messages*, cartea 2, pag. 293). Înainte de a trage orice concluzie, este nevoie să ne informăm ce însemnau pe vremea soriei White medicamentele. Istoria medicinei ne arată că se foloseau pe scară largă substanțe chimice extrem de toxice, în doze mari, fără o înțelegere a acțiunii farmaceutice. Șansa de vindecare era mai mare pentru bolnavii care nu ajungeau să fie îngrijiți de vreun medic.

Pot fi luate asemenea declarații inspirate ca o condamnare generală și permanentă a tuturor medicamentelor? Nu, având în vedere progresul extraordinar făcut în producerea, dozarea și administrarea medicamentelor. Ceea ce se numea pe vremea soriei White

medicament astăzi s-ar numi otrăvă sau leac vrăjitoresc.

Cele scrise rămân valabile în următoarele sensuri: a) ca avertisment împotriva abuzului de medicamente; b) ca un criteriu de alegere între medicamente cu anumit potențial toxic și c) ca încurajare, să urmărim în primul rând schimbarea stilului de viață și folosirea remediilor naturale, simple și nedăunătoare.

În scrierile soriei White descoperim declarații de acceptare a unor proceduri medicale avansate, pentru timpul său, cum sunt: transfuziile de sânge, vaccinurile, tratamente radiologice. Ea însăși s-a vaccinat împotriva variolei și a îndemnat pe cei din preajmă să facă la fel. Într-o scrisoare din 1911, ea scria: „Pentru câteva săptămâni am urmat un tratament cu raze X pentru pata neagră de pe frunte. În total am făcut 23 de ședințe, care au făcut ca pata să dispară complet. Sunt foarte recunoscătoare pentru acest lucru." *Selected Messages*, cartea 2, pag.303.

6. Invitați Duhul Sfânt să fie sfătuitorul dvs.

Acesta este cel mai important principiu din toate: Ellen White declară că „o cunoaștere adevărată a Bibliei poate fi dobândită numai cu ajutorul Spiritului prin care a fost dat Cuvântul." (*Education*, pag.189). Acest lucru este valabil și în ceea ce privește încercările noastre de a înțelege scrierile soriei White, întrucât ele au fost realizate prin îndemnul Duhului Sfânt.

Există savanți, oameni străluciți, care interpretează primele 11 capitole din Biblie ca mitologice și susțin că Isus a fost o ființă muritoare obișnuită. Interpretarea lor nu este demnă de încredere, pentru că ei, în mod evident, nu s-au lăsat călăuziți de Duhul Sfânt.

„Atâta timp cât oamenii nu caută, prin cuvânt și prin fapte, să fie în armonie cu Dumnezeu, atunci, indiferent de cât de învățați sunt,

ei pot greși în înțelegerea Scripturilor, iar pentru noi este primejdios să credem interpretările lor." *Testimonies*, vol.5, pag. 705.

Ellen White chiar afirmă că acelora care manifestă un spirit diferit de cel al lui Hristos nu li se poate acorda credit în ceea ce privește interpretarea corectă a Scripturilor. Anumitor pastori, care la sesiunea Conferinței Generale de la Minneapolis o ridicăzaseră, ea le-a spus următoarele:

„Am ascultat părerile voastre despre lege în Galateni și despre roadele (Duhului). Dar după ce am văzut purtarea voastră la Minneapolis, și de atunci până acum, mă rog să fiu cât se poate de departe de felul în care voi înțelegeți și interpretați Scripturile. Mă tem de orice interpretare a Scripturilor care are nevoie de un astfel de spirit și care produce roade de felul acelora care s-au manifestat în voi." *Ellen White 1888 Materials*, pag.632.

O cunoaștere a limbilor biblice este deosebit de folositoare în interpretarea Scripturilor, iar o concordantă bună, un dicționar biblic și Comentariul biblic adventist sunt absolut necesare. Nici una din acestea nu înlocuiesc însă o relație solidă cu cerul, prin care Autorul adevărului poate El însuși să ne conducă gândirea.

De asemenea, atunci când studiem scrierile soriei White, este imperativ necesar să cerem iluminarea Duhului Sfânt, dacă dorim să le înțelegem în mod corect. Fie ca Domnul să ne acorde acea satisfacție profundă ce provine nu doar din studiu, ci mai ales din descoperirea voinței Sale în viețile noastre.

Robert Olson a fost până la pensionare secretarul Fundației Ellen White. În acea calitate a vizitat și România în anul 1984.

Tineretul adventist în societatea secularizată

Starea tineretului din biserica noastră este determinată de starea familiei, a bisericii locale și a școlii. Unde avem programe adecvate, apostazia este redusă, iar spiritualitatea este prosperă.

În căutarea soluțiilor - 1

Evaluând starea tineretului nostru, avem motive de laudă și mulțumire, dar și de îngrijorare și teamă. Care ar putea fi soluțiile pe care biserica trebuie să le adopte pentru a stăvili pierderile? Ce atitudini trebuie luate și ce schimbări pot fi făcute pentru a preîntâmpina pericolele evidente sau ascunse cu care ne confruntăm? În căutarea răspunsurilor, să parcurgem în continuare documentul Comisiei Conferinței Generale pe care am început să-l prezentăm în numărul trecut al revistei noastre:

Relația pastor - tineret trebuie aprofundată

Două diviziuni raportează astfel: „Acolo unde pastorul încredințează misiuni tinerilor, rezultatul este creșterea spirituală și a entuziasmului întregii biserici”. Mai mult de jumătate din tinerii unei diviziuni apreciază faptul că pastorul se interesează de fiecare tânăr în parte, iar, într-un procent și mai mare, ei declară că pastorul i-a ajutat să își dezvolte viața de credință. Se apreciază însă că, dacă pastorul ar fi mai mult interesat să dezvolte relația sa cu lucrarea tineretului din biserică, aceasta ar putea fi și mai bună. Oricum, pla-

nurile de viitor ale bisericii trebuie să prevadă obiective precise în acest sens.

Tinerii frecventează biserica în mod regulat, dar ei doresc să vadă schimbări

Din datele supuse analizei, rezultă că tinerii frecventează biserica în proporție de peste 80%, totuși, ei nu se declară foarte mulțumiți de calitatea programelor. Ei consideră serviciile divine și predicile ca fiind lipsite de entuziasm, adresându-se mai mult vârstnicilor decât tineretului. După aprecierile unei diviziuni, bisericile formale, tradiționale sunt cele mai expuse pierderii tineretului peste 18 ani.

O altă diviziune sesizează că tinerii sunt interesați să vadă semne de înnoire a vieții comunității locale, mai ales în domeniul închinării și rugăciunii.

Două diviziuni raportează că 61% din tineri sunt de părere că serviciile divine îi ajută să crească spiritual, o altă diviziune se situează la 63% în același sens, iar alta menționează că 78% din tineri apreciază Școala de Sabat ca fiind un factor major în sporirea calității vieții de credință.

Cu toate acestea, tinerii apreciază că este nevoie de îmbunătățirea și înnoirea formei și conținutului programelor bisericii, cel puțin în domeniile care-i privesc.

Biserica locală are resurse încă nefolosite pentru împlinirea nevoii de părtășie

Aproape 60% din tinerii unei diviziuni sunt de părere că întrunirile lor la nivelul comunității locale i-au ajutat să-și dezvolte credința, iar într-o proporție chiar mai mare, cred că și taberele de tineret au avut același rol, dar trei dintre diviziunile care au prezentat un raport în acest domeniu sesizează că biserica locală nu excelează în programe de activitate care să favorizeze părtășia între tineri. Rămân încă resurse nefolosite în acest domeniu arzător al lucrării tineretului.

Mai multe fonduri pentru proiectele tineretului

Tinerii din trei diviziuni sesizează faptul că întrunirile de tineret nu se bucură de aceeași susținere financiară din partea bisericii, precum activități care nu se referă la tineret. Ei apreciază totuși că mișcarea de exploratori beneficiază de un sprijin material și financiar considerabil.

Implicarea financiară a bisericii se cere să fie analizată cu grijă, deoarece tinerii consideră bugetele destinate lucrării lor ca fiind necorespunzătoare, în comparație cu celelalte departamente.

O astfel de analiză făcută deja în unele biserici locale arată că acolo unde există o susținere financiară evidentă, s-a constatat o creștere a participării tineretului la Școala de Sabat, orele de rugăciune și întrunirile de tineret.

Ridicarea calificării și sporirea numărului personalului ar putea fi o soluție

Doar două diviziuni au raportat că au la toate nivelele directori de tineret instruiți, capabili și consacrați, care să nu aibă și alte responsabilități. O diviziune a declarat că are directori de tineret la toate nivelele, însă mulți dintre ei sunt tineri fără experiență, foarte adesea începători în acest domeniu. Cinci diviziuni au relevat faptul că au nevoie de directori de tineret cu normă întreagă și de o suplimentare de personal la toate nivelele.

Una din părerile care se vehiculează este aceea că lipsa de experiență a directorilor de tineret poate fi o cauză a faptului că personalul acestui departament se reorientează spre alte servicii.

Alte rapoarte sugerează faptul că, uneori, lucrul cu tinerii trece pe un plan secundar tocmai datorită numeroaselor alte atribuții ale directorului de tineret. O diviziune a raportat că are doar o treime directori cu normă întreagă, o altă treime fiind răspândită în cadrul departamentului Slujire, iar o treime din conferințe nu au nici un fel de personal în cadrul departamentului Tineret.

Directorii de tineret să aibă o experiență prealabilă în domeniul acestei lucrări

Jumătate din diviziuni apreciază că nivelul de pregătire și experiență al directorilor de tineret nu depășește cota medie. Un sfert din

diviziuni au personal calificat pentru toate nivelurile lucrării, iar numai una din diviziuni a raportat că directorii de tineret dobândesc o experiență înainte de a fi chemați să lucreze cu răspunderi depline în acest domeniu. De asemenea, numai o singură diviziune a raportat că deține un program sistematic corespunzător pentru pregătirea personalului departamentului de Tineret, dar în același timp, aceeași diviziune sesizează că directorii de tineret sunt copleșiți cu atribuții administrative multiple.

Părtășia în biserică locală, liantul care-i unește pe tineri

Zonele geografice unde tineretul se dezvoltă viguros se caracterizează prin întâlniri săptămânale care realizează un grad ridicat de părtășie. Acolo unde există un interes crescut pentru menținerea unei organizații de tineret mereu activă, rezultatele nu întârzie să se vadă.

Revizuirea și consolidarea tuturor programelor pentru toate categoriile de tineret

Rapoartele diviziunilor consemnează faptul că programele pentru toate categoriile de vârstă au nevoie să fie revizuite și actualizate. Se caută resurse pentru dezvoltarea lucrării de tineret în domeniul noi, cum ar fi serviciul voluntarilor și acela al lucrării în centrele universitare.

Majoritatea diviziunilor au ajuns la concluzia că biserică trebuie să găsească modalități de a ajuta pe tineri să înțeleagă conceptul biblic de har și mântuire. Este relevant ceea ce se spune într-unul din rapoarte: „Credincioșii pot fi călăuziți de crezul bisericii, însă de cele mai multe ori, 'Autorul' și 'Desăvârșitorul' credinței lor rămâne necunoscut”.

Tinerii au nevoie să fie ajutați să înțeleagă și să accepte standardele bisericii

Biserica trebuie să se preocupe mai atent de nevoile tineretului. Nu este suficient ca ea să-i ajute la

modul general, ci sunt necesare programe concrete cum ar fi: pregătirea pentru viața de familie, instruire muzicală, introducerea în sistemul de valori biblice și aplicarea lor la condițiile actuale. În acest sens, este necesar un efort conștiințios de transmitere a valorilor și standardelor adventiste.

Prima condiție de supraviețuire este schimbarea

Din rapoartele subcomisiilor rezultă că este imperios necesară înnoirea modalităților tradiționale privind experiența închinării. Este necesar ca aceasta să cuprindă în mod curent: lauda, rugăciunea, cântarea, mărturisirea personală, studiul biblic și istoria mișcării advente.

Se așteaptă ca întrunirile de vineri seara și sâmbătă după-amiază să fie variate și să împlinescă în mod adecvat nevoile reale ale tineretului. Ele pot cuprinde: seminarii, mese rotunde, grupe de studiu, forme creative de prezentare a solicii. De asemenea, mai pot fi sfârșituri de săptămână în natură, acțiuni de evanghelizare și altele care să sporească gradul de părtășie și să aducă un suflu nou în viața organizației de tineret a bisericii locale.

Și climatul trebuie schimbat în biserică locală

„Ascultați-i pe tineri, fiți deschiși față de ei”. „Tratați-i pe tineri cu respectul cu care trebuie tratat orice membru al bisericii, care are nevoi și daruri spirituale.” „Adresați-vă tinerilor într-un limbaj pe care ei să-l poată înțelege”. „Faceți-i atât pe tineri, cât și pe adulți să simtă că pentru fiecare există un loc în biserică.” „Este nevoie de programe care să fie adevărate punți de legătură între tineri și vârstnici.” „Trebuie realizată o participare comună, care să integreze atât pe adulți, cât și pe tineri în activitățile bisericii.”

Acestatea sunt câteva din modalitățile sugerate pentru realizarea unui nou climat.

3D

dialog direct deschis

După ce criterii să ne călăuzim în folosirea televizorului?

Televizorul nu poate constitui o sursă de informare sau cultură, ci el este folosit ca divertisment și distracție, deci nu știu dacă putem folosi niște criterii de selectare a emisiunilor, încât să fim siguri că este spre folosul mântuirii noastre.

Orice emisiune, cât de nevinovată ni s-ar părea, totuși are ceva, cât de puțin, care ne influențează negativ mintea.

Doru Panea, Băilești, Dolj

„Scoateți dumnezeii străini care sunt în mijlocul vostru... să ne sculăm și să ne suim la Betel”.

(Gen.35,2.3)

*Jacob Căținean,
Solovăstru, Mureș*

Marea problemă nu o constituie televizorul, ci ea se află în inima noastră. Dacă nu avem putere să ne împotrivim Dallas-ului, este o problemă în legătura noastră cu Isus. Cum vom putea să nu apăsăm butonul (pentru că este ispititor)? Stând de vorbă cu Isus și cu membrii familiei adunați împreună la altarul de seară, rugându-L pe El „să zidească în noi o inimă curată și să pună în noi un duh nou și statornic” Ps.51,10.

Prezența Lui ne va deconecta atenția de la televizor și ne va fi îndreptată spre cel mai impresionant panoramic: Golgota

Sorin-Cristian Capră, Tg.Mureș.

1 Corinteni 7,29-31: „Iată ce vreau să vă spun, fraților: ...cei ce au televizoare, să fie ca și cum n-ar avea; ...cei ce se folosesc de lumea aceasta, să fie ca și cum nu s-ar folosi de ea; căci chipul lumii acesteia trece”.

Nu recunoașteți aceste cuvinte ca fiind ale lui Pavel? Este chiar cugetarea sa inspirată - doar aplicată la condiția specifică a sfârșitului de mileniu. Cu

Întrebarea pentru numărul din mai a fost propusă de Elena Matei, din Lupșanu, Călărași:

Cum să privim evanghelizarea făcută de alte biserici creștine?

toate că Pavel n-avea „televizor”, ca alți sfinți sau apostoli, el nu-l interzice, în schimb recomandă o limitare extremă, redusă doar la ceea ce este „adevărat, curat, vrednic de iubit, vrednic de primit...” — care sunt destul de puține.

E înțelept fratele Pavel! Bigotismul nu l-a caracterizat niciodată. Doar bigotismul e cel ce nu poate diferenția „uncal-ta” de „acțiune”. Dacă „Dumnezeu este autorul științei” (*Counsels to Teachers*, 425), atunci televizorul nu poate fi invenția lui Satana, chiar dacă folosirea televizorului (de către

producătorii de programe) — din nefericire — a căpătat în foarte mare parte un sens distructiv.

Iată câteva din slăbiciunile generale ale emisiunilor TV:

a) nu urmăresc cultivarea, instruirea - ci divertismentul, distracția. Chiar emisiunile serioase nu pot scăpa de această caracteristică.

b) „domnia sa televizorul” îți dă orice contra...libertății tale de a-ți administra timpul și gândurile. Când ajungi să depinzi de un program stabilit de alții, nu mai ești om liber. Iar atunci când Hristos te cheamă în șoaptă, Îi zici: „Acum nu pot...”

c) produce înstrăinare în familie: „Șșt, lasă-mă acum...” este o replică „familiară”.

d) „deconectează” pe om din relația cu Dumnezeu.

Multe alte caracteristici puteți găsi în cursul pentru Școala misionară de voluntari: *Principiile unui nou stil de viață*. Evitați-le pe toate acestea și puteți apoi să vizionați orice. Iar dacă eu n-am televizor, este pentru că nu sunt foarte sigur de mine că aș fi în stare de o selecție sfântă.

Lucian Cristescu, Uniunea Română

Dacă pot privi împreună aceeași imagine: copiii, tinerii, părinții, invitații noștri dragi pe care dorim să-i aducem la Isus, iar după vizionare aplicând în viața lor ceea ce au văzut și auzit îi ajută la dezvoltarea capacităților intelectuale și spirituale, făcând progrese spre maturitate în gândire și judecată sănătoasă, în aceste condiții consider că nu e rea folosirea televizorului: un bob de grâu într-un car cu paie.

Laurențiu Dincă, Poiana, Iași.

Comisia pentru nutriție a Conferinței Generale, alcătuită din douăzeci de specialiști, a publicat mai multe declarații de poziție care reflectă poziția oficială adventistă de ziua a șaptea. Contrar mentalității generale fataliste, cauzele cancerului sunt în bună măsură cunoscute și prevenibile prin stilul de viață.

Există o legătură între dietă și cancer? Da, anumite elemente ale dietei sunt incriminate în 30-50% din totalul cancerelor, de aceea oamenii de știință recomandă o anumită dietă pentru a scădea riscul îmbolnăvirii de cancer.

În numărul următor: Cafeaua și cofeina.

Declarație de poziție privind

reducerea prin dietă a riscului de cancer

Cea mai importantă schimbare în dietă, capabilă să scadă riscul îmbolnăvirii de cancer, este să devii vegetarian. Produsele de origine animală sunt asociate cu cancerul de prostată, colon, sân, ovar și pancreas. Cu toate acestea, unele studii au arătat că cei care folosesc puțin lapte au un risc mai scăzut de a face cancer față de cei care nu consumă lapte deloc.

Bărbații adventiști au aproximativ jumătate din riscul de cancer față de populația generală. Acest lucru este valabil chiar și pentru cancerul care nu sunt legate de tutun sau de alcool. Un fapt pozitiv este că mulți adventiști de ziua a șaptea sunt vegetarieni. Dieta vegetariană duce la scăderea aportului de grăsimi animale și a incidenței obezității, precum și la creșterea consumului de fructe și legume, ceea ce implică înseamnă un aport de două ori mai mare de echivalenți de vitamina A și de patru ori mai mare de echivalenți de vitamina C, în comparație cu populația generală.

Să intrăm în unele detalii

Una dintre dificultățile majore legate de consumul produselor de origine animală este grăsimea. Grăsimile animale sunt mai dăunătoare pentru organism decât grăsimile vegetale. Grăsimile animale constituie peste 1/2 din totalul grăsimilor din dieta americană. Grăsimile nu sunt considerate a fi un factor inițiator al procesului de malignizare, ci un factor favorizant. Academia Națională de Științe din SUA declară că aportul total de grăsimi, ca și proporția de grăsimi saturate, se corelează foarte strâns cu o creștere a riscului de cancer și că 70% din grăsimile satu-

rate provin din produse de origine animală. Dacă americanii ar reduce aportul de grăsimi, am asista, estimează specialiștii, la o scădere cu 33% a incidenței cancerului de sân, colon, rect, ovar și endometru (uter).

Reducerea grăsimilor din dietă la 20% din totalul caloriilor va scădea riscul pentru mai multe forme de cancer. Studiile pe animale sugerează faptul că reducerea suplimentară a aportului de grăsimi la sub 20% din calorii nu conduce la nici un beneficiu în plus, dar că o dietă cu un conținut de 30% grăsimi pentru un vegetarian poate să reducă riscul pentru cancer la același nivel, ca și o dietă cu 20% grăsimi pentru cei care consumă cantități considerabile de grăsimi animale.

Nu încercați să eliminați toată grăsimea din dietă. Organismul are nevoie de anumite grăsimi pentru a fi sănătos. S-a descoperit că acizii grași esențiali, care se găsesc în uleiurile polinesaturate, duc la creșterea tumorilor canceroase atunci când dieta conține acizi grași polinesaturați între 0 și 3% din totalul caloriilor, dar incidența cancerelor nu mai crește deloc, chiar dacă acești acizi grași nesaturați constituie între 3 și 20% din totalul caloriilor. Dacă în dieta noastră nu există deloc acizi grași esențiali, nu există posibilitatea de dezvoltare nici pentru tumori, dar nici pentru țesuturile sănătoase. Totuși, un aport mai mare de acizi grași esențiali nu crește riscul pentru cancer mai mult decât o dietă cu un conținut mai mic de acizi grași esențiali.

O dietă bogată în grăsimi este de obicei săracă în fibre alimentare și o dietă săracă în grăsimi este de obicei bogată în fibre. Astfel, o cale de a reduce grăsimile și caloriile este aceea de a consuma o dietă

bogată în fibre. O asemenea dietă, care înseamnă cereale integrale, legume și fructe integrale, reduce riscul pentru cancerul de colon. Leguminoasele reduc, de asemenea, riscul pentru cancerul de colon. Leguminoasele, și în special fasolea, conțin fibre vegetale și au anumite proprietăți care pot să reducă riscul pentru cancerul de colon.

Atunci când reducem grăsimile, reducem și un alt factor de risc pentru cancer: obezitatea. Din punct de vedere medical, o persoană este considerată obeză atunci când depășește cu 20% greutatea ideală. Obezitatea crește riscul pentru o serie de cancere. Scăderea în greutate va reduce riscul pentru cancerul de veziculă biliară, sân, endometru, ovar, prostată și colon. Obezitatea este de cele mai multe ori legată de conținutul bogat în grăsimi al dietei, așa încât cea mai bună cale de a reduce obezitatea este de a consuma mai puține grăsimi.

Locul depozitării grăsimii pe corp este de asemenea important. Se pare că grăsimea depusă pe abdomen crește riscul pentru cancer de sân și cancer uterin mai mult decât cea care se depune pe șolduri. A avea o formă de pară (mai mare în șolduri decât în abdomen) este mai sănătos decât a avea o formă de măr. Raportul dintre circumferința abdominală și circumferința șoldurilor (talie/coapse) nu trebuie să fie mai mare de 1 pentru bărbați și 0,85 pentru femei. Tot ceea ce depășește aceste valori se asociază cu valori scăzute ale colesterolului HDL* și cu creșterea riscului pentru diabet, infarct de miocard și hipertensiune arterială.

Scăderea aportului caloric total poate reduce riscul de cancer chiar dincolo de reducerea realizată prin scăderea grăsimilor. O scădere cu 30% a caloriilor va duce la o reducere a riscului pentru cancerul de sân și de endometru cu aproximativ 90%. Cea mai bună cale de a reduce caloriile este de a reduce grăsimea și a crește aportul de fibre în dietă. Studiile pe animale sugerează faptul că scăderea aportului caloric cu 25% va duce la o reducere cu 75% a incidenței tumorilor. Scăderea caloriilor cu 12% duce la o reducere a frecvenței tumorilor cu 40%, dar pentru obținerea aceluiași rezultat este nevoie de o reducere cu 75% a grăsimilor din dietă.

Reduc vitaminele riscul pentru cancer?

Vitamina A și beta-carotenul par să reducă riscul pentru cancerul țesutului epitelial, cum ar fi: cancerul de piele, cancerul uterin, de col, de laringe, pulmonar, de vezică urinară, de veziculă biliară, precum și unele forme de cancer gastrointestinal și de sân. Beta-carotenul se găsește în alimente cum ar fi cartofii dulci

(batate) cantalupii și morcovii. El este convertit în vitamina A în organism. Vitamina A se găsește doar în lapte, ouă și alte produse animale. Majoritatea studiilor arată că beta-carotenul este cel care scade în mod eficient riscul pentru cancer mai degrabă decât vitamina A, deși există câteva studii care demonstrează că și vitamina A reduce în mod eficient riscul pentru cancer.

Se pare că vitamina C, în cantități adecvate, reduce riscul pentru cancerul de stomac și esofag. Vitamina C se găsește în varza de Bruxelles, citrice și roșii.

Toate aceste vitamine importante - beta-carotenul, vitamina A și vitamina C - ar trebui să fie procurate în primul rând din alimente și nu din produse farmaceutice. Alimentele conțin mai multe principii care reduc riscul pentru cancer, substanțe pe care nu le vom avea dacă ne obținem vitaminele doar din pastile. Există astfel 200 de carotenoizi în alimente și, dacă noi ne asigurăm numai beta-carotenul din pilulele cu polivitamine, vom pierde pe ceilalți 199 de carotenoizi. Iată un exemplu al substanțelor care se pierd: lycopenul. Lycopenul este cel care dă culoarea roșie la căpșuni și la roșii. Riscul pentru cancerul de pancreas se reduce într-o foarte mare măsură atunci când folosim fructe și legume din belșug, iar această reducere se corelează cel mai mult cu folosirea roșiilor în alimentație, efect care se atribuie lycopenului. Această substanță este un carotenoid înrudit cu beta-carotenul și se găsește în sânge în concentrația cea mai mare dintre toți cei 5-10 carotenoizi care au fost dozați în sânge.

Există și alți factori de care să fim conștienți?

Zarzavaturile crucifere, care includ varza, conopida și broccoli reduc de asemenea riscul pentru unele forme de cancer, cum ar fi cancerul de colon și cancerul rectal. Ele pot să reducă riscul și pentru cancerul de sân.

Această acțiune antineoplazică se datorează indoliilor care activează enzimele ce inhibă anumite substanțe implicate în producerea cancerului. Una dintre aceste substanțe cancerigene este benzopirenenul. El se găsește în mod obișnuit în alimentele care au fost pregătite în bucătărie sau prelucrate industrial. Se recomandă ca să consumați o legumă cruciferă cel puțin o dată pe săptămână.

Evitarea alcoolului va reduce riscul pentru cancerul de esofag, ficat, rect și posibil de pancreas și sân. Chiar și consumul moderat de băuturi alcoolice (de 4 ori pe săptămână) crește riscul pentru cancer de sân cu 50-100%.

Consumul de cafea crește riscul pentru cancer de colon cât și pentru cancer de vezică urinară la bărbați. Alimentele foarte sărate și condimentate pot crește riscul pentru anumite cancere gastro-intestinale.

(continuare în pag. 23)

* Frațiune a colesterolului care se găsește în lipoproteinele cu densitate înaltă, lipoproteine bogate în proteine (52%), fosfolipide (30%) și săracă în trigliceride (2%) și colesterol (16%). Colesterolul HDL se mai numește și colesterolul „bun” sau folositor, în timp ce colesterolul LDL, adică cel din lipoproteinele cu densitate joasă, se mai numește și colesterolul „rău” sau dăunător. - n.t.

Atenție la tren!

Se povestește că era odată un om foarte prevăzător, care se spăla pe dinți de două ori pe zi, făcea sport de trei ori pe săptămână, se culca la ore regulate și dormea cu geamul deschis, era atent cu dieta sa, mergea la doctor pentru un examen medical complet de două ori pe an, nu fuma, nu consuma alcool și nu-și îngăduia nici un fel de exces. El era hotărât să trăiască o sută de ani... Era ținut sub observație de 18 specialiști și de 4 instituții de sănătate. Dar, într-o zi de miercuri, a murit! Uitase să se asigure la o trecere de nivel cu calea ferată... Morala: Atenție și la tren!...

În articolul trecut, am discutat despre locul și rolul lucrării misionare medicale în predicarea Evangheliei. N-am vorbit însă despre cuprinsul acestei lucrări. Ce este lucrarea misionară medicală? Care sunt câteva din formele ei de manifestare? Lucrarea misionară medicală cuprinde:

1. Prezentarea principiilor de sănătate, pe de o parte, și a principiilor Evangheliei, pe de altă parte. Aceste două categorii de principii decurg din însuși numele de „lucrare misionară și medicală“.

Dar care sunt principiile sănătății promovate de această lucrare? „Aerul curat, lumina soarelui, abținerea, odihna, mișcarea fizică, dieta adecvată, folosirea apei și încrederea în puterea divină - acestea sunt adevăratele remedii“. *Divina Vindecare*, pag.87.

Aceste opt principii sau remedii naturale au fost aranjate într-o anumită ordine de către unul dintre pacienții Centrului de Sănătate Weimar din California, rezultând acronimul **NewStart** („Start nou“).

Ce înseamnă deci NewStart? N vine de la *nutrition* (nutriție),

Dr. Constantin Dinu

E de la *exercise* (mișcare fizică), W de la *water* (apă), S de la *sunlight* (lumina soarelui), T de la *temperance* (temperanță, cumpătare), A de la *air* (aer), R de la *rest* (odihnă) și T de la *trust in God* (încredere în Dumnezeu). De atunci încoace, programul NewStart de aplicare a acestor remedii naturale în tratarea bolilor de civilizație a devenit nu numai o marcă cu drepturi exclusive, ci și un succes de răsunet pe mai multe meridiane. Cele opt remedii naturale pot fi aranjate și în limba română astfel încât să rezulte un acronim cu ajutorul căruia să reținem mai ușor aceste principii. Scrise în ordinea *dietă, odihnă, credință* (în Dumnezeu), *temperanță, oxigen* (aer curat), *razele soarelui, igienă* (folosirea apei), *exercițiul* (mișcare), cele opt principii dau acronimul **doctorie**. Aceste remedii constituie într-adevăr o doctorie naturală care se află la îndemâna oricui. Câteva din aceste remedii formează obiectul de studiu al unor științe sau specialități medicale și de cercetare.

2. Aplicarea metodelor simple de tratament (hidroterapia, masajul, fitoterapia, dietoterapia, educația fizică medicală, odihna, cataplasmăle cu mangal - cărbune de lemn - etc.) de către cei special instruiți și a mijloacelor medicale de bun simț la nivelul medicinei actuale (medicamente, operații chirurgicale, radioterapie) de către specialiști.

O mențiune ar fi necesară aici. Medicina de bun simț este aceea care se adresează în primul rând etiologiei (cauzelor) bolii, în al doilea rând procesului fiziopatologic

(mecanismului de producere a bolii) și abia în ultimă instanță simptomelor și semnelor (manifestarea) bolii. Simpla tratare a simptomelor supărătoare sau chiar intervenția în veriga fiziopatologică, atunci când cauzele pot fi descoperite și anihilate, nu constituie o medicină a bunului simț.

Dorese să comentez și expresia „la nivelul medicinei actuale“. În școala medicală am învățat că o hipertensiune arterială esențială se tratează toată viața cu medicamente. Dar studiul stării de sănătate a adventiștilor, efectuat de Universitatea Loma Linda din SUA, a arătat, printre altele, că persoanele care sunt tratate medicamentos pentru hipertensiune arterială au un risc de 4-5 ori mai mare de a face un cancer renal. Aș mai putea să dau exemplul valorii normale a colesterolului. Tot în facultate am învățat că valoarea normală a colesterolului este cuprinsă între 150 și 250 mg. Dar astăzi, valoarea normală a colesterolului tinde către valoarea ideală, se calculează după formula: $100 + \text{vârsta}$, fără să depășească 160 mg. Depășirea comportă riscuri.

3. Rugăciunea pentru bolnavi.

După aplicarea mijloacelor medicale de bun simț și a metodelor simple de tratament, același bun simț ne îndreaptă atenția spre izvorul vindecării și al vieții. „Rugăciuni pline de credință trebuie să fie înălțate la capul bolnavului. Bolnavul însuși trebuie să fie încurajat să ceară împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu“. *Medical Ministry*, pag. 227. Un alt motiv pentru a face rugăciuni pentru bolnavi este și acela că „există mulți bolnavi care nu pot profita de avantajele sanatoriilor noastre“. *Ibid.*, pag.242. Ca și celelalte remedii medicale sau naturale, rugăciunea

pentru bolnavi presupune respectarea unor reguli.

4. Ajutarea săracilor. „Noi trăim în ultimele zile ale istoriei acestui pământ și lucrarea medicală misionară trebuie să fie tot ceea ce numele ei semnifică. Săracilor trebuie să li se predice Evanghelia... Hristos vizitează și astăzi, în persoana copiilor Săi credincioși, pe cei săraci și în nevoie, înlăturând lipsurile și ușurând suferința”. *Ibid.*, pag.243.

Am trecut în revistă câteva aspecte ale lucrării misionare medicale. Aș dori să precizez câteva lucruri cu privire la cuvântul „lucrare”. O lucrare este, în ultimă instanță, un șir de fapte. Este adevărat că ele au un scop, urmează un plan și realizează niște efecte. Lucrarea misionară medicală este o serie de fapte bune pe care noi le facem pentru noi înșine (așa-numita „reformă sanitară”), sau pentru alții (rugăciunea pentru bolnavi, ajutarea săracilor, asistența medicală clasică și aplicarea tratamentelor naturale simple, la nivel de spitale, policlinici, centre de sănătate, cabinete etc.). Fiind niște fapte bune, am putea crede că, dacă vom fi suficient de scrupuloși în toate aceste aspecte, mântuirea ne este asigurată. Există persoane care îndeplinesc cu multă sfințenie toate aceste cerințe, ca pe niște ritualuri de purificare. S-ar putea să moară însă într-o miercuri!... „Călcați” de neprihănirea prin credință...

Atenție, deci, și la lucrurile mari, așa cum este concepția despre mântuire. Aceste lucruri au de-a face cu mântuirea noastră sau a altora. Dar ele nu au o valoare meritorie pentru mântuire, așa cum nici respectarea Sabatului nu are. Nici un șofer care conduce pe Valea Prahovei nu este felicitat și premiat la sosirea în Brașov pentru că a circulat numai pe dreapta și a fost atent la indicatorul „Curbă periculoasă” de la Posada sau Predeal. Respectarea legilor sănătății, ale circulației sau a legilor morale nu ne oferă mântuirea, ci doar ne-o păstrează sub diversele ei aspecte.

Imaginați-vă că, urcând spre Cruce, în Bucegi, auziți niște strigăte

de ajutor. Apropiindu-vă, observați un om căzut într-o groapă prea adâncă pentru a putea ieși singur. Credeți că mai trebuie să-l rugați să întindă mâna?... După ce-l scoateți de acolo, fericit, omul se bate singur pe umăr și-și spune în barbă: „Noroc că am întins eu mâna, că altfel nu reușea el niciodată să mă scoată de aici. Dacă nu eram eu care să întind mâna de jos, degeaba...” Și apoi începe să coboare. Spre Cabana Furnica...

Dacă vă place bătaia ușoară pe umăr, nu vă bateți singur. Lăsați pe Altceineva să vă bată și să vă spună la timp: „Atenție la tren!”

Reducerea riscului de cancer

(urmăre din pag. 21)

Să menționăm corelația dintre uleiul în dietă și cancerul de piele. Unii au emis ipoteza că dacă dieta este fără ulei lumina soarelui nu poate produce cancer de piele. Dar nu există nici o dovadă în sprijinul acestei afirmații. Cu cât există mai mult acid linoleic (cantități mari se găsesc în porumb) ca și alți acizi grași polinesaturați în dietă, cu atât este mai mic riscul pentru cancerul de piele. Ar trebui să observăm totuși că, fie că există sau nu ulei în alimentația noastră, expunerea din belșug la razele soarelui fără o protecție adecvată poate duce la cancer de piele.

Care sunt recomandările pentru reducerea riscului de cancer?

Studiul efectelor dietei asupra sănătății adventiștilor, ca și alte studii au dus la formularea unor recomandări naționale și internaționale - de a consuma mai multe fructe, legume și cereale integrale. Academia Națională de Științe (SUA) recomandă cel puțin 5 porții de fructe și legume* și cel puțin 6 porții de cereale integrale și leguminoase (fasole, mazăre, soia) zilnic. Următoarele recomandări, dacă sunt urmate, vor reduce riscul pentru cancer:

1. Adoptați o dietă fără carne.
2. Limitați aportul caloric sau cantitatea de alimente, așa încât greu-

tatea dvs. corporală să se situeze la limita de jos a intervalului normal corespunzător înălțimii și conformației oase.

Mențineți raportul talie/șold sub 1 pentru bărbați și sub 0,85 pentru femei. Veți pierde în greutate dacă vă veți forma următoarele obiceiuri: (a) de a mânca la ore regulate; (b) de a evita gustările între mese; (c) de a consuma alimente care conțin cantități adecvate de fibre vegetale cum ar fi pâine din cereale integrale, în locul produselor rafinate cum ar fi pâinea albă și alimentele bogate în zahăr sau grăsimi alimentare vizibile cu ochiul liber; (d) de a consuma mai multe calorii dimineața și nu seara; (e) de a consuma mai multe alimente cu calorii puține cum ar fi zarzavaturile care produc senzația de sațietate, fără a aduce multe calorii.

Aceste obiceiuri, împreună cu exercițiul fizic în fiecare zi, pot să mențină greutatea la nivelul dorit.

3. Reduceți aportul total de grăsimi la 20-30% din totalul caloriilor adoptând o dietă vegetariană, învățând să gătiți cu cantități mici de ouă, lapte și derivate sau fără acestea și înlocuind grăsimile animale saturate cu grăsimi vegetale polinesaturate.

4. Consumați cel puțin 5 porții de fructe și legume și cel puțin 6 porții de cereale și leguminoase integrale (sau derivate din ele) în fiecare zi. Cel puțin un fruct sau o legumă trebuie să fie bogate în vitamina C și un alt fruct sau o altă legumă să fie bogate în vitamina A în fiecare zi. Măncați o legumă cruciferă (varză, conopidă) cel puțin o dată pe săptămână.

5. Evitați cafeaua naturală, ceaiul negru și alcoolul.

*O porție înseamnă fiecare din următoarele: o felie de pâine, o jumătate de cană de cereale fierte sau paste, o cană de salată de zarzavaturi crude, o jumătate de cană de legume găsite sau crude tăiate mărunt, trei sferturi de cană de suc de legume, un fruct, o jumătate de cană de fructe conservate, un sfert de cană de fructe uscate sau trei sferturi de cană de suc de fructe; o jumătate de cană de fasole sau mazăre gătită, un sfert de cană de semințe, o treime de cană de miez de nucă, o cană de lapte, trei sferturi de cană de brânză de vaci sau o cană de iaurt.

Sfârșit de cale

În zorii Sabatului din 5 februarie Dumnezeu a chemat la odihnă pe pastorul pensionar **Constantin Ionescu Grăjdinoiu**.

Fusese născut la 19 iulie 1900 la Tâmboiești, Vrancea. În 1921 era deja activ în biserică, fiind evanghelist cu cărți. În

La 24 ianuarie 1994, în vârstă de 88 de ani, și-a încheiat viața pastorul pensionar **Domokos Csongvai**. Născut lângă Turda, într-o familie numeroasă, alți trei frați ai săi au fost pastori adventiști.

Din copilărie s-a distins prin căutarea după Dumnezeu,

anii următori studiază la Institutul biblic Focșani și lucrează ca misionar în Bucovina și la Iași. Devine pastor în 1931, lucrează în diferite zone ale Moldovei, iar între 1955 și 1959 este consilier și apoi președinte al Conferinței Dunărea, la Brăila, unde se și stabilește după pensionare, în 1961.

S-a distins ca o personalitate viguroasă, creativă și temeinic ancorat în adevărurile biblice ale bisericii pe care a slujit-o mai bine de 70 de ani.

În urma sa rămâne soția, Elena Grăjdinoiu (Schneider) care a fost alături de el, cu devotament, până în ultimele clipe.

primind mai întâi botezul în biserica baptistă și luând apoi cunoștință cu biserica adventistă în care intră la vârsta de 19 ani. În anul 1932 intră în lucrarea de pastor, pe care o va îndeplini până în 1965 - ca lucrător biblic, pastor, consilier și secretar în Conferința Transilvania de Nord.

Fratele Csongvai face parte din generația așanumișilor pastori- infanteriști, deoarece a străbătut pe jos distanțe foarte lungi în lucrarea de vestire a Evangheliei și păstorie a credincioșilor.

S-a distins ca un însetat cercetător al adevărilor sacre și este impresionant că în ultimul an al vieții sale, din octombrie până în decembrie, a parcurs întreaga Biblie și cartea Hristos, Lumina lumii.

Morhan Valeria

S-a născut în 1929 și a fost botezată în 1950.

A fost primă diaconesă mulți ani. Între fiii săi se află fr. Morhan Dumitru, pastor.

A decedat la 27 martie 1994, la Suceava.

Tudor Ilie

S-a născut la 14 mai 1935 și a fost botezat la 30 iunie 1951.

A decedat la 3 august 1993, în comuna Căldărușanca, Buzău.

Grigore Petre

S-a născut la 5 octombrie 1931. A fost membru din copilărie. A decedat la 1 octombrie 1993 în București (Noul Grant).

Radu Marin

S-a născut la 1 noiembrie 1924 și a fost botezat în anul 1937, de fr. Ilie Tachici.

A fost prezbiter 20 de ani, în comunitatea Curtișoara, județul Olt.

A decedat la 21 noiembrie 1993.

Larisa Popov

S-a născut la 2 august 1936, Noua Sulița, Ucraina.

A decedat la 11 ianuarie 1994, în municipiul Cluj-Napoca.

Alexandru Frusina

S-a născut la 5 februarie 1925 și a fost botezată la 31 iulie 1948.

A decedat la 7 octombrie 1993, în comuna Țigănești, Teleorman.

Pușcașu Nița

În vârstă de 70 de ani, a decedat la 7 noiembrie 1993, în municipiul Bistrița.

Pandrea Ioan

În vârstă de 72 de ani a decedat la 7 februarie 1994, în orașul Sebeș, Brașov.

Neamțu Gheorghe

S-a născut la 5 octombrie 1915 și a fost botezat în anul 1949.

A decedat la 28 februarie 1994, în orașul Sebeș, Brașov.